

Casus m.b.t. sadistisch ritueel geweld

Een verslag van het déprogrammeren bij een cliënte met s.r.a. ervaringen

november 1998

Inhoudsopgave

- Blz. 2 Voorwoord.
- Blz. 5 Inleiding.
- Blz. 7 Het “programmeren” binnen een s.r.a. cult.
- Blz. 8 Het déprogrammeren.
- Blz. 10 Hoe de verschillende teksten aan het licht kwamen.
- Blz. 11 De oorspronkelijke posthypnotische opdrachten als hulpbron binnen de therapie.
- Blz. 12 De verschillende opdrachten; “de rapporteur”.
- Blz. 13 De “therapie ondermijnende opdracht”.
- Blz. 14 De “suicide opdracht”.
- Blz. 15 De “suicide opdracht” voor als de 36 jarige leeftijd bereikt wordt.
De “contact-sabotage opdrachten”.
- Blz. 17 De “T.B.S. opdracht”.
- Blz. 18 De “post-T.B.S. opdracht”.
- Blz. 19 De “herstel opdrachten”.
- Blz. 21 De liedjes.
- Blz. 22 De regels en hoe die geleerd worden.
- Blz. 24 Een beschrijving van het verloop tot nu toe.
- Blz. 26 Tenslotte.
- Blz. 27 Slotwoord van cliënte.
- Blz. 28 Bijlage 1, een Satan.
- Blz. 29 Bijlage 2, verbatim therapie ondersteunende boommetafoor.
- Blz. 30 Literatuurlijst.

Voorwoord

Zijn er onder de vele sekten, die de christelijke wereld rijk is, ook zogenaamde satanssekten?

Een aantal onder U zullen patiënten hebben leren kennen, die claimen tot zo'n sekte te hebben behoord, of nog behoren en in het kader van rituelen, die zogenaamd Satan dienen en eer bewijzen, te zijn blootgesteld en ook zelf te hebben deelgenomen aan extreem (seksueel) sadistische handelingen. Is dit laatste het geval dan zou het meestal gaan om zogenaamde "transgenerationale sekten".

In principe behoort de beantwoording van de in de aanhef gestelde vraag tot het werkterrein van instanties, die zich richten op criminaliteitsbestrijding/preventie en eventueel andere instanties, die bepaalde verantwoordelijkheden dragen op het terrein van maatschappelijk welzijn.

Ik ben het wel eens met het standpunt van gezaghebbende psychotherapeuten, die zich over deze kwestie hebben uitgesproken (Ross 1995, Fraser 1997), dat psychotherapeuten -algemener gesteld hulpverleners in de GGZ- in het kader van hun beroepsuitoefening die vraag niet behoeven, niet kunnen en ook niet moeten proberen te beantwoorden. Het kan echter niet anders, dan dat ook de individuele hulpverlener, als deze met deze problematiek wordt geconfronteerd, hier zich nu en dan het hoofd over breekt. Dit blijkt indirect ook wel uit het feit dat in alle publicaties over dit onderwerp, de kwestie van de realiteit van satanisch geweld aan de orde wordt gesteld. Zo vermeldt dezelfde Ross (1997), dat volgens zijn zeer vrijblijvende taxatie ongeveer tien procent van de rond driehonderd patiënten met herinneringen aan s.r.a. (satanic ritual abuse), die hij òf zelf in behandeling heeft (gehad), òf waarover hij is geconsulteerd, zich gebeurtenissen van dien aard herinnert, die in werkelijkheid *kunnen* hebben plaatsgevonden.

Andere auteurs geven, bij mijn weten, geen schattingen, maar hetgeen zij hierover zeggen is wel consistent met wat Ross vermeldt: in elk geval een aanzienlijk percentage van de claims berust aantoonbaar niet op waarheid; bij een nog groter percentage is het realiteitsgehalte volstrekt onduidelijk, maar er is een kleine, maar toch wel substantiële minderheid, die gegevens verstrekt, die van zodanige aard zijn, dat zeer ernstig rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid dat het hier gaat om werkelijk plaatsgevonden hebbend "satanisch ritueel geweld". Al zijn Fraser (1997) en Kluit (1997) zeer terughoudend over deze kwestie, ook zij vermelden evenals Ross, dat zij in hun grote caseload bij herhaling gevallen zijn tegengekomen, waarin verscheidene patiënten onafhankelijk van elkaar details vermelden, welke op treffende wijze overeenstemmen (Kluit 1997, pag. 35 en Fraser 1997, pag. 131 en Ross 1995, pag. 117). Fraser (1997, pag. 131) beschrijft een geval, waarin twee patiënten onafhankelijk van elkaar en zonder elkaar te kennen op zeer verschillende tijdstippen exact de zelfde details voor wat betreft lokaties en namen vermelden (eenzelfde ervaring is mij overigens ook verteld door een collega hier in Nederland). Verder vermelden Fraser (in zijn "introduction" van een boek, waarvan hij de editor is (Fraser 1997)) en van der Hart, Boon en Heytmajer Jansen (1997), welke laatste auteurs eveneens een hoofdstuk in het boek van Fraser hebben geschreven, enkele gedocumenteerde vondsten en getuigenissen -destijds ook in de publiciteit gekomen- die rechtstreeks naar ritueel geweld verwijzen.

Het is niet moeilijk zich voor te stellen dat diegene die zelf overtuigd is van de waarheid van de essentiële inhoud van haar herinneringen, het bekend worden van die waarheid uitermate belangrijk vindt.

Het is met de uitdrukkelijke instemming van de betreffende cliënte, dat wij dit verslag aan U en aan anderen, waarvan verondersteld kan worden dat zij geïnteresseerd zijn in deze problematiek, toezenden.

Voor betrokkene zal de wetenschap dat zij er op haar manier, binnen haar mogelijkheden, alles aan heeft gedaan om deze verschrikkingen onder de aandacht te brengen en op die manier misschien een bijdrage te leveren om aan deze verschrikkingen, althans die welke zich binnen haar gezichtskring zouden afspelen, een einde te maken, nog enige zin aan haar lijden geven. Het is ook om die reden dat zij inmiddels al geruime tijd een geregeld contact heeft met de zedenpolitie ter plaatse. In verband

hiermee heeft de politie enkele malen contact hierover gehad met de therapeut (uiteraard met medeweten en instemming van cliënte).

Het moge duidelijk zijn dat het ook een behoefte was van de therapeut om verslag te doen van zijn ervaringen.

Ik ben van mening dat de therapeutische verantwoordelijkheid in engere zin en een deze verantwoordelijkheid overstijgende professionele verantwoordelijkheid, in dit geval niet strijdig zijn met deze openbaarmaking. In tegendeel zelfs: zowel cliënt als therapeut zijn vermoedelijk gebaat bij een openbaarmaking van deze gegevens en hebben beiden uitdrukkelijk de wens te kennen gegeven dit zo te doen.

In het verslag van slechts één aspect van de ervaringen van een behandelaar van een cliënt met een dissociatieve identiteitsstoornis, dat U hierbij krijgt toegestuurd, wordt materiaal aangedragen dat wellicht een kleine bijdrage kan vormen, om te zijner tijd een antwoord op een maatschappelijke uitermate belangrijke vraag te krijgen.

Ter zijner tijd, omdat het bijeenbrengen van details van de soort welke in het onderstaande verslag worden vermeld, van zoveel mogelijk, onafhankelijk van elkaar verkregen getuigenissen, wellicht tot meer inzicht in het realiteitsgehalte van dit soort herinneringen kan leiden.

Het verslag betreft uitsluitend één aspect, namelijk de zogenaamde “programming” die zou hebben plaatsgevonden en de daarop aansluitende poging tot “déprogramming” of “herprogramming” door de therapeut. Dit aspect is er uit gelicht, mede omdat dit onderwerp in vrijwel alle verhalen en publicaties, hoofdzakelijk afkomstig uit de Verenigde Staten aan de orde komt (het meest expliciet hierover zijn die van Neswald 1992, Neswald en Gould 1991 en Young 1992). Volgens o.a. deze auteurs komt men bij deze categorie cliënten steeds ongeveer de zelfde “programma’s” tegen: suicide-opdrachten; opdrachten die contacten met de cult moeten garanderen, ook tijdens de behandeling; therapie ondermijnende opdrachten; opdrachten die de externe contacten die voor de cult gevaarlijk zijn ondermijnen en verbreken.

Besproken cliënte rapporteert de zelfde opdrachten, maar met een gedetailleerdheid, zoals wij nog nooit zijn tegengekomen in publicaties en ook niet bij andere cliënten.

Hetzelfde kan gezegd worden over de conditioneringstechnieken die door de cult zouden zijn toegepast en de middelen die daarbij zijn gebruikt. Volgens Neswald (1992) wordt zeer jonge kinderen eerst aangeleerd zeer snel en gemakkelijk te dissociëren. Dit bij jonge kinderen klaarliggende vermogen zou worden ontwikkeld door het frequent blootstellen aan onverdraaglijk sterke (aversieve) prikkels, hoewel hiernaast ook van sensorische deprivatie gebruik zou worden gemaakt. In de jaren daarna wordt de dissociatie respons gekoppeld aan een groot aantal stimuli, net zo lang en zo vaak als nodig is, om deze stimuli tot geconditioneerde stimuli te maken voor de dissociatierespons. Dat wil dus zeggen dat, wanneer dit kind of de latere volwassene wordt blootgesteld aan zo’n geconditioneerde stimulus, onmiddellijk een volledig dissociëren volgt (Neswald 1992).

Er zijn aanwijzingen dat ook de hieronder besproken cliënte op deze wijze is “behandeld”.

Ook blijkt cliënte bekend te zijn met de zelfde symbolen en de zelfde “hoogtijdagen”, inclusief de bijbehorende rituelen, als die welke in publicaties worden vermeld (o.a. Ross, 1995, Katchen en Sakheim, 1992).

Men kan natuurlijk de stelling huldigen dat juist die overeenkomstigheid pleit voor beïnvloeding van buitenaf van de eigen herinneringen, dromen en fantasieën. Doch de gedetailleerdheid en consistentie in de hier gepresenteerde gegevens, plus het psychologisch raffinement, waarvan de zogenaamde programmeringen getuigen, maken dat het ons onwaarschijnlijk voorkomt dat we alle beschrijvingen van ondergaan ritueel geweld kunnen (weg)verklaren door ze eenvoudigweg als confabulatie op te vatten. Voor Nederlandse cliënten zijn de betreffende publicaties hierover trouwens niet zo gemakkelijk toegankelijk. Zelfs de therapeut was van een aantal gegevens die wel in de literatuur worden vermeld niet op de hoogte voordat cliënte hier zelf mee kwam. Zijn manier van werken kennende heb ik niet de indruk dat er van hem een zodanige suggestieve beïnvloeding is uitgegaan- zeker niet voor wat betreft de meest gruwelijke details-, dat serieus rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid dat het hier in de eerste plaats gaat om een product van de verbeelding van de therapeut.

Ik deel de mening van de therapeut dat het hele onderwerp grijpbaarder wordt naarmate meer details, zoals welke door cliënte worden gegeven, onder vakgenoten bekend worden gemaakt. Om die reden

worden in dit verslag juist de letterlijke teksten en procedures beschreven waaraan cliënte beweert te zijn blootgesteld. Juist het naast elkaar leggen en vergelijken van deze details, kunnen er toe bijdragen om meer helderheid te krijgen en het isolement, waarin therapeuten met wellicht identieke verschijnselen en dezelfde twijfels worden geconfronteerd, te verminderen.

Psychotherapeuten worden in gevallen als hier beschreven geconfronteerd met verschijnselen, die mogelijk verwijzen naar in onze maatschappij voorkomend extreem geweld. Als deze uitingen uitsluitend berusten op fantasieën en geruchten, dan is het ook een maatschappelijk belang om dat duidelijk te krijgen.

Overigens is veel van wat deze groep cliënten vertelt in cultuur-histories perspectief heel goed te plaatsen als verslag van een hedendaagse realiteit. Voor de argumenten voor deze stelling leze men Ross (1995) en Sakheim en Devine (1992), hfst. 1 en 2.

Tot slot nog één en ander over de context waarin U onderstaand verslag moet lezen.

Jaren geleden kreeg ik als klinisch behandelaar met cliënte te maken. In die periode werd de diagnose “meervoudige persoonlijkheidsstoornis/MPS” (tegenwoordig “dissociatieve identiteitsstoornis/DIS”) gesteld. Toen na enige tijd een redelijke stabiliteit was bereikt en een ambulante voortzetting van de behandeling werd overwogen, kwamen op een gegeven moment de eerste signalen, die wezen op mogelijk ritueel misbruik. Een nieuwe periode van ernstige crises brak aan. Na een uiteraard moeizame en hectische periode werd op den duur weer een toestand bereikt, die het mogelijk maakte om de behandeling ambulant te vervolgen. Ik zelf was ondertussen als hoofdbehandelaar van de afdeling waar cliënte was opgenomen vertrokken (O.B.U.), maar heb de individuele therapie met cliënte nog enige tijd voortgezet en geleidelijk aan overgedragen aan Bas Kremer, die aan de zelfde afdeling was verbonden en welke de auteur is van het hieronder volgende verslag.

Het behandelklimaat was sinds mijn vertrek, althans in de beleving van cliënte, sterk verslechterd voor haar. Er zijn natuurlijk een aantal voor de hand liggende gedachten, die men naar aanleiding hiervan kan hebben, maar die lijken me voor het hierna volgende verslag niet relevant.

Na haar vrijwillige ontslag stond zij bij Bas Kremer voor de deur. Ik hoorde dit pas naderhand. Hij heeft haar toen voor enige tijd binnen zijn gezin opgenomen. Menselijkerwijs kon hij op dat moment mogelijk niet veel anders dan hij heeft gedaan. Veel meer wil ik hier niet over zeggen. Alles bij elkaar genomen vond ik het een verantwoorde beslissing, maar tegelijkertijd een uitermate ongewenste situatie. Gelukkig lijken geen van de betrokkenen hier schade bij te hebben opgelopen.

Cliënte woont inmiddels een jaar zelfstandig en heeft een volledige dagtaak. Aanvankelijk was er een aanzienlijk ziekteverzuim, doch dit blijft inmiddels redelijk binnen de perken. De frequentie waarin zich ernstige crises voordoen is in de loop van de tijd geringer geworden, doch de kans hierop blijft steeds bestaan. Het gevoel op een vulkaan te leven is permanent aanwezig en het lijden is nog steeds groot, zoals een ieder die bekend is met deze cliënten zal begrijpen.

A.B. Marinkelle, klinisch psycholoog/psychotherapeut.

Assen, december '97.

Inleiding.

Het is ongeveer vijf jaar geleden dat ik voor het eerst met s.r.a. (sadistic ritual abuse) geconfronteerd werd. Ik was werkzaam binnen een behandelafdeling van APZ Drenthe, toen ik mijn cliënte leerde kennen. Zij werd daar ruim twee jaar behandeld als een patiënt met een MPS.

Het behandelklimaat binnen die afdeling veranderde geleidelijk aan en toen er op een gegeven moment nog uitsluitend ruimte was voor een gedragsregulerende of een medicamenteuze behandeling voor ernstig getraumatiseerde mensen, was het voor mij tijd om mijn eigen weg te gaan (voorjaar 1994) en had ik de mogelijkheid een privé praktijk te starten voor traumaverwerking en hypnotherapie. Even later escaleerde ook de behandeling van mijn cliënte en klopte ze bij mij thuis aan in volledige ontreddering. Uiteindelijk leidde dit ertoe dat ze twee jaar bij ons binnen het gezin in huis heeft gewoond en dat ik de behandeling, nadat zij uit het algemeen psychiatrisch ziekenhuis met ontslag was gegaan, zo goed mogelijk heb proberen voort te zetten. Cliënte had overdag haar eigen werkzaamheden (werkt in de verzorging) en een eigen woonkamer etc. Dit was mede mogelijk omdat we in een groot huis wonen (een voormalige school). Daarnaast probeerden we de contacten in de privé sfeer en de therapie afspraken zo goed mogelijk te scheiden. Al met al een ongebruikelijke situatie, die uiteindelijk wel geholpen heeft een moeilijke periode voor haar te overbruggen.

In het begin stond ik sceptisch tegenover verhalen rond s.r.a. en kon ik me er nauwelijks iets bij voorstellen.

Wel deed ik mijn best om open te blijven staan voor de verhalen die in flarden naar buiten kwamen. Verhalen die vaak met grote moeite en in stukjes werden verteld, zoals dat bij mensen met DIS-problematiek gebruikelijk is.

In de loop van de jaren die volgden nam mijn scepsis meer en meer af. Alle flarden begonnen met elkaar een verhaal te vormen, dat als het ware laagje voor laagje afgepeld werd.

Nooit was het zo dat mijn cliënte probeerde mij te overtuigen, of een compleet verhaal had. Vaak was het haast meer dat ze haar best deed om haar verhaal niet te vertellen, maar iedere keer leek ze weer door haar verleden te worden ingehaald.

Samen met haar werd in de loop van de afgelopen jaren steeds duidelijker hoe ze het ritueel misbruik overleefd heeft.

Eind 1996 trad echter een drastische verandering op in het contact met haar en met de relaties die ze had opgebouwd. Het leek alsof ze doelbewust al haar relaties aan het afbreken was, inclusief de onze. Hoewel ik al eerder had gelezen over de mogelijkheid dat eventuele programmeringen een rol zouden spelen bij slachtoffers van ritueel geweld, had ik die als te abstract en te fantastisch aan de kant geschoven. Geleidelijk aan werden de signalen dat er wel degelijk “programma’s” werkzaam waren, echter steeds sterker. Zo werden we onder andere geconfronteerd met een suïcideopdracht die geactiveerd werd middels een symbool.

Ook bleek er een deel van het systeem de opdracht te hebben om telefonisch alles te melden over de contacten die ze in het dagelijks leven onderhield. Ik kwam er pas na drie jaar achter dat mijn cliënte nog regelmatig telefonisch contact met de cult onderhield en deze van alles binnen en buiten de therapie op de hoogte hield.

Overigens hebben Neswald en Gould al in hun artikel van 1991 er voor gewaarschuwd, op grond van eigen ervaringen, dat therapeuten hier zeer alert op moeten zijn.

Toch duurde het nog tot eind 1996, toen duidelijk werd dat er intern heel gericht een poging werd gedaan om onze werkrelatie te saboteren, voordat ik me verdiepte in die eventuele “programma’s”. Pas vanaf het moment dat ik daar heel gericht naar vroeg begon de informatie te komen. En zoals ik van haar gewend was, kwam ook deze in laagjes. Door goed te luisteren en door te vragen en te proberen te begrijpen hoe dat programmeren nu precies in zijn werk gaat, werd ook de essentie van de verschillende opdrachten geleidelijk aan helder.

Ik heb in dit verslag zo duidelijk mogelijk mijn bevindingen beschreven en letterlijk de teksten van de verschillende opdrachten en hoe we deze opnieuw geformuleerd hebben weergegeven.

Ik ervaar de opdrachten die we tegenkwamen als verfijnd en afgewogen en met een grote psychologische diepgang. Mijn cliënte beschrijft ook hoe in de loop der jaren de teksten werden bijgeschaafd en dat soms kleine dingen werden gewijzigd of zinnen toegevoegd.

Een aantal van de “programma’s” zijn al vaker globaal beschreven en worden gemeld in verschillende publicatie’s (o.a. door Young 1992, Neswald en Gould 1991, Huber 1997). Dit sterkt het vermoeden dat de “programma’s” waarschijnlijk niet alleen nationaal maar ook internationaal overeenkomsten hebben. Een aantal “programma’s” heb ik echter nog nergens genoemd gezien zoals bijvoorbeeld de “t.b.s. opdracht”.

Ik heb geprobeerd om de enorme krachten, die binnen het systeem van mijn cliënt zo destructief aan het werk waren, om te buigen ten bate van de therapie.

In deze casus beschrijving geef ik zo letterlijk mogelijk weer wat ik ben tegengekomen binnen de therapie en hoe ik hier mee om gegaan ben. Soms geef ik letterlijk weer hoe mijn cliënte haar herinneringen in de loop der jaren heeft beschreven. Ik doe daarmee geen uitspraak over het waarheidsgehalte van alles waar ik mee geconfronteerd werd, maar juist deze specifieke informatie over de programmeringen en de hechte structuur ervan, die geleidelijk zichtbaar werd, maakt het bestaan van ritueel geweld als zodanig, voor mij aannemelijk, maar ook verklaarbaar dat het verborgen kan blijven. Geleidelijk aan ben ik dan ook zo goed als overtuigd geraakt van het voorkomen van satanssekten in Nederland. Al heb ik geen idee welke omvang dit eventueel heeft. De middeleeuwen lijken dichterbij dan ik dacht.

Als ook andere therapeuten die dit op hun pad gekregen hebben of krijgen, specifiek vragen naar eventuele programma’s en naar de letterlijke teksten van de opdrachten, komt er wellicht wat meer zicht op het realiteitsgehalte van wat wordt gerapporteerd.

Een ander stuk dat ik nog niet eerder beschreven heb gezien in de huidige literatuur is het bestaan van “schaduw-alters”.

Ton, jouw wil ik bedanken voor je onvoorwaardelijke vertrouwen, de steun die ik de afgelopen jaren van je mocht ontvangen als supervisor, als bron van informatie, de literatuur die je gezocht hebt, je kritische opmerkingen en vragen, je commentaar op dit verslag, als luisterend oor en als vriend.

Verder gaat mijn dank uit naar Hilda Guldenaar en Sýtse Nauta van het rechteerteam van Jeugd en Zeden te Assen.

Mijn cliënte heeft regelmatig contact met dit team als getuige-benadeelde, en zijdelings heb ik ook vanuit mijn deskundigheid een bijdrage kunnen leveren. Ik heb grote bewondering voor hun inzet, integriteit en de manier waarop ze onbevangen en open zich verdiept hebben in dit onderwerp.

Daarnaast was het een grote steun voor me, dat ze bijvoorbeeld aanwezig waren bij het “ombuigen” van het “t.b.s. programma”, en assisteerden bij het maken van video opnames.

Ik vermoedt dat ze qua kennis en kunde, voorop lopen binnen de verschillende afdelingen van Jeugd en Zeden in Nederland.

Maar boven alles staan het doorzettingsvermogen en de moed van mijn cliënte, die nodig zijn om door te gaan en zich sterk te maken om haar “licht” te brengen. Om zich hier voor te blijven inzetten, ondanks dat haar leed geleidelijk aan steeds duidelijker werd en wordt voor velen bij haar. Ik heb dan ook een diep ontzag voor haar strijd en haar streven.

Het “programmeren” binnen een s.r.a. cult.

Het programmeren van mensen leek mij in eerste instantie uiterst onwaarschijnlijk en ging de eerste jaren dat ik hiermee geconfronteerd werd mijn voorstellingsvermogen te buiten.

Achteraf lijkt programmeren, met name bij mensen met DIS, een vrij eenvoudige zaak te zijn. Binnen de cults zouden zelfs speciaal deelpersoonlijkheden* gecreëerd/afgesplitst worden, uitsluitend met het doel om te kunnen programmeren (beschreven door cliënte). Dit werd gedaan door eerst zoveel pijn/angst te brengen, dat het voor het slachtoffer noodzakelijk werd een nieuw deel af te splitsen. Zodra men merkte dat er een nieuw deel ontstond, kon het leren van de posthypnotische opdracht beginnen. Het nieuwe deel was waarschijnlijk voor de cult herkenbaar, doordat het compleet wereldvreemd om zich heen zat te kijken. De noodzaak om een nieuw deel te creëren ligt er mogelijk in dat een dergelijk deel nog compleet blanco en onbeschreven is. Dat maakt het daardoor extra kwetsbaar voor de eerste indrukken en hypnotische opdrachten. De basis kan als het ware nog gelegd worden.

Het woord posthypnotische suggestie, een suggestie die doorwerkt nadat iemand uit trance gekomen is, dekt voor mij eigenlijk niet de lading. Mijn cliënte vertelde dat het leren van de liedjes bijvoorbeeld al op twee/driejarige leeftijd begonnen was. Daarnaast werden de teksten geleerd met gebruik van een aantal hypnosevaardigheden, in combinatie met extreem geweld. Ik spreek dan ook liever over posthypnotische opdrachten. Bij het programmeren van de verschillende opdrachten werd gebruik gemaakt van een simpele inductie, b.v. men laat een persoonlijkheidsdeel naar een rond draaiend zwart kruis staren of men gebruikt een verwarringsinductie. Als posthypnotische cue/anker werd vaak een bepaalde zin meegegeven die specifiek voor die ene deelpersoonlijkheid bedoeld was en hem/haar weer in die hypnotische staat bracht waarin de opdracht kon worden ingetraind. Als men het betreffende deel in die staat had die men nodig achtte, (in een lichte trance of als dat niet lukte murw) kon het leren beginnen. Dit bestond uit het voortdurend herhalen van een vaste tekst, opdracht. Bij volgende keren moest die tekst direct herhaald worden als de cue (code) gegeven werd.

Alle posthypnotische opdrachten werden regelmatig (ongeveer drie keer per jaar) ingetraind en herhaald tot dit klakkeloos en vloeiend ging. Een aantal keren werd daarnaast de desbetreffende alter getest door te proberen hem of haar in verwarring te brengen of af te leiden. Dit werd mogelijk gebruikt om te kijken hoe “stevig” de opdracht zat. Ging er tijdens het in verwarring brengen iets mis met de formulering van de opdracht, dan begon het leren weer opnieuw.

Het gebeurde ook wel dat de opdracht aan meerdere delen werd gegeven. Het is, denk ik, goed om hier alert op te zijn en dit af te checken bij het systeem. Het kan namelijk gebeuren dat je tijdens het ombuigen van de oude posthypnotische opdracht geconfronteerd wordt met andere delen, die de zelfde opdracht dragen.

Bij deze cliënte bleek het mogelijk om de verschillende deelpersoonlijkheden die de zelfde opdracht droegen, als groep aan te spreken en als groep te “déprogrammeren”, waarbij ik regelmatig de verschillende delen aansprak en regelmatig de verschillende delen langs kwamen.

*De termen “deelpersoonlijkheid”, “alters” of “delen” gebruik ik door elkaar maar staan voor hetzelfde.

Het déprogrammeren.

Voorwaarde tot het déprogrammeren is uiteraard dat je de geprogrammeerde deelpersoonlijkheid weer in de zelfde toestand krijgt als tijdens het programmeren destijds (zie ook Neswald en Gould 1992). Het is dan ook een voorwaarde dat je de posthypnotische suggesties/cue's exact helder krijgt die binnen de cult voor het programmeren gebruikt zijn.

Volgens auteurs over dit onderwerp (Neswald en Gould 1991, 1992) schijnen er altijd één of meer deelpersonen te zijn die exact op de hoogte zijn van het programmeren en de posthypnotische suggesties en cue's die gebruikt zijn. Het is van vitaal belang om die delen zo snel mogelijk op te sporen en er een samenwerkingsrelatie mee aan te gaan om de verschillende opdrachten te kunnen vinden en om te buigen.

Het bleek, toen ik er voor het eerst gericht naar ging vragen, betrekkelijk eenvoudig om te achterhalen welke delen deze informatie met zich meedroegen.

Het is daarbij belangrijk om de betreffende delen als het ware zo duidelijk mogelijk aan te spreken. Een bruikbare manier is om je vraag zo breed en zo diep mogelijk naar binnen te richten en heel stellig te zijn dat je gewoon weet dat er delen zijn die hier kennis van hebben. Ik zei zo ongeveer:

“Ik heb een hele belangrijke vraag voor iedereen die enige informatie heeft over de opdrachten” (of bijvoorbeeld specifiek naar de “rapporteur” vragen).

“Zou een ieder van jullie die daar enige informatie over heeft goed willen luisteren”.

(even een kleine pauze en eventueel nog een keer herhalen)

“Ik weet dat er geprogrammeerd is, dat er teksten en opdrachten geleerd zijn, maar ook dat er altijd iemand bij jullie is, die vanaf een afstand, als toeschouwer, op de hoogte is van deze informatie en die nog bij zich draagt”.

“Ik zou graag contact met die gene of genen willen hebben, om te kijken hoe we jullie hier het beste mee kunnen helpen”.

“Deze kennis heb je niet voor niets bewaard en nu is het tijd om er mee in het licht te komen”.

Het is, denk ik, de kunst om die deelpersoonlijkheden die dergelijke opdrachten dragen zo duidelijk mogelijk en zo specifiek mogelijk toe te spreken.

Mijn ervaring is dat alleen het informeren bij het “interne management” niet voldoende is. Ik denk niet dat er bij zulke uitgebreide altersystemen, iemand is die het totale overzicht heeft. Daarnaast werd geleidelijk aan duidelijk dat grote stukken van de opdrachten onbewust gedragen en uitgevoerd werden.

Juist die keren dat er heel direct in de breedte en in de diepte naar gevraagd werd kreeg ik een ingang bij de betrokken delen. Soms doordat er bijvoorbeeld opeens een kindalter voor je neus gezet werd, maar ook als dat gebeurt geeft dat informatie. Het “interne management” kan dan proberen te achterhalen wie dit organiseert, wie hier achter zit. Ook een dergelijke reactie geeft aan dat er wat aan de hand is en is een ingang om verder te kijken.

Meestal ontstond echter direct contact met de betrokken delen.

Ook lukte het soms, als binnen het systeem duidelijk was wie deze specifieke informatie bewaard had, om hier later intern aan te laten werken en deze informatie bij een volgende afspraak op papier mee te laten nemen.

Eventuele twijfels of dergelijke programma's aanwezig zijn kun je, denk ik, in eerste instantie beter voor jezelf houden, om te voorkomen dat je de eventuele betrokken delen als het ware een “escape” geeft om toch in de “schaduw” en buiten schot te blijven.

Ook deelpersoonlijkheden bleken in staat te zijn sommige traumatische informatie weg te dissociëren. Informatie die voor die deelpersoon te bedreigend is wordt vaak bewaard door een soort “schaduw” (zo genoemd door cliënte), die dezelfde naam draagt, als deze deelpersoon. Er komt als het ware een schotje tussen. Deze “schaduw” draagt kennis, met name ten aanzien van details van traumatische gebeurtenissen, waar het deel dat zich in de buitenwereld manifesteert niet over beschikt. Deze

schaduwdeelen blijken van essentieel belang te zijn om bepaalde veranderingen, met name in de programmeringen aan te kunnen brengen.

Zo werd ik binnen de therapie tot mijn verbazing geconfronteerd met deelpersonen die enorm de drang hadden om telefonisch de cult op de hoogte te houden; die dit zelf niet begrepen en het ook absoluut niet wilden.

Geleidelijk aan werd duidelijk dat die deelpersoonlijkheden sommige informatie (posthypnotische opdrachten) hadden gedissocieërd en die latent, niet bewust, met zich meedroegen. En dat ook alters die een groot stuk van het overzicht hebben geen zicht hebben op wat in de “schaduw” gedragen wordt en mogelijk zelfs zelf een “schaduw” hebben en geprogrammeerd zijn, terwijl daar geen directe herinneringen aan zijn. Deze “schaduw” van deze deelpersoonlijkheid draagt eigenlijk het programma. Om duidelijk te krijgen of de opdracht bij de deelpersoon zelf zat of bij de “schaduw”, vroeg ik meestal of die deelpersoon herinneringen had aan de opdracht of aan het intrainen zelf. In de meeste gevallen bleek dat niet zo te zijn.

De oorspronkelijke posthypnotische cue bood vaak direct toegang tot die “schaduw” en bracht hem/haar in de staat, die voor het intrainen binnen de cult noodzakelijk was.

Bij het déprogrammeren bemerkte ik duidelijke verschillen tussen delen die speciaal voor het programmeren gecreëerd zijn en delen die al een eigen geschiedenis/leven hadden.

Delen die speciaal gecreëerd waren om te programmeren bleken de opdrachten makkelijker geaccepteerd te hebben. Ze waren niet in de strijd geraakt met de cult en hadden in verhouding minder geweld ondergaan tijdens het programmeren. Deze delen bleken meer coöperatief en namen vaak vrijwel klakkeloos een nieuw positief programma over. Zelfs als een nieuwe, positief geformuleerde opdracht haaks stond op de oude.

Dit in tegenstelling tot delen die zich verzet hadden tegen het leren van de opdrachten. Voor hen werd het programmeren een grote (met geweld gepaard gaande) strijd die uiteindelijk altijd werd verloren. Een gevolg hiervan is dat vaak meerdere delen de zelfde opdracht dragen (en uitvoeren!). Het blijkt dan lastiger om deze uit te schakelen, mede omdat die delen de opdracht samen met het geweld ook weer gedissocieerd hebben.

Als het me lukte om de posthypnotische cue te achterhalen, was het echter vrij eenvoudig om het deel of die delen te laten verschijnen en precies in die staat te krijgen waarin déprogrammeren mogelijk was.

Het was belangrijk om ervoor te zorgen dat de betreffende deelpersoonlijkheid tijdens het déprogrammeren de kans niet kreeg om de oude “opdracht” te herhalen en te bekrachtigen.

Dit bleek vaak mogelijk door er direct bij het begin dwars door heen te blijven gaan van: “stop, deze opdracht geldt niet meer”, en dit te blijven herhalen tot er een stilte viel en ik met de tekst kon komen voor het déprogrammeren. Het lukte echter lang niet altijd om op deze manier te voorkomen dat de oude opdracht keer op keer werd herhaald.

Het lukte beter om het herhalen van de oude opdracht te doen stoppen door de posthypnotische cue te herhalen, waardoor de betreffende deelpersoonlijkheid weer bij het begin van de opdracht moest beginnen en het programma niet af kon maken. Dit hielp om te voorkomen dat het volledige programma werd uitgesproken en nog een keer bekrachtigd (!).

Soms maakte ik daarnaast ook nog gebruik van een verwarringstechniek. Een verwarringstechniek, die effectief bleek, was om direct in te haken op het begin van de bezwering. Een voorbeeld: “Ik zweer aan Satan”, dan riep ik er meteen dwars doorheen: “wat is er op zaterdag? Het is toch geen zaterdag? Wat heb je nu toch iedere keer met zaterdag? Op zaterdag is het toch wasdag, of was woensdag nu wasdag? Ik was wel mijn auto op zaterdag, of was het nu dinsdag, het kan ook gisteren geweest zijn. Als je een auto hebt natuurlijk. En als gisteren nu woensdag was, dan zal overmorgen weer zaterdag zijn. En overmorgen is de toekomst. Of het verleden als je weer een dag verder bent”.

De tekst doet in wezen niet ter zake, mits hij maar afleidt, enige realiteit heeft en nauwelijks te volgen is. Het doel is in wezen om te voorkomen dat de oude opdracht herhaald wordt en bekrachtigd en om de oude zekerheden op losse schroeven te zetten, want om dit laatste gaat het.

Dit soort interventies gaf uiteindelijk ruimte de oude opdracht te neutraliseren en te veranderen in een nieuwe, gezamenlijk herschreven opdracht.

Het leek me belangrijk om de oude destructieve tekst positief te herformuleren, maar zoveel mogelijk

de zelfde woorden te gebruiken om de weerstand te beperken en de nieuwe opdracht zoveel mogelijk binnen oude referentiekaders te laten vallen.

Je zou de opdrachten als een soort onaantastbare zekerheden kunnen zien. Mijn cliënte beschrijft dat het woord “waarom” binnen deze cult uit den boze was. Op een “waarom vraag” stond dan ook straf. Iedere twijfel werd afgestraft, met de intentie om alleen zekerheden/overtuigingen en absolute macht over te houden.

Wel zullen deze nieuwe programma's met enige regelmaat herhaald en opnieuw ingetraind moeten worden om ze goed vast te leggen. Uiteindelijk deed de cult dat met zijn programma's ook. Anders is de kans groot dat deze nieuwe positief geformuleerde opdrachten weer door de oude teniet worden gedaan. Het eerste jaar en mogelijk zelfs de eerste jaren is het belangrijk om dit regelmatig te controleren. Net zoals de cult vroeger ook zou hebben gedaan .

Uiteindelijk is déprogrammeren ook een vorm van programmeren.

Je hebt hier uiterst zorgvuldig en volledig in overleg met je cliënt mee om te gaan.

De nieuwe, ten bate van cliënte geformuleerde programma's werden ook altijd samen met het interne management geschreven, doorgesproken en bijgeschaafd.

Hierop volgend werden ze bij het begin van het déprogrammeren eerst getest en vaak met behulp van suggesties vanuit het “interne management”, verder bijgesteld en verbeterd.

Voorop staat dat je geen macht uitoefent, maar in wezen je samen sterk maakt om de macht over de cliënt weer terug te leggen waar deze thuis hoort, namelijk bij cliënte zelf.

Hoe de verschillende teksten aan het licht kwamen.

In het begin had ik alle verwijzingen uit de literatuur en signalen binnen de therapie of van buitenaf, die wezen op programmeringen als te fantastisch aan de kant geschoven. In feite kwamen vanuit het systeem zelf regelmatig (indirecte) meldingen over mogelijke programmeringen. Het werd mij pas echt duidelijk toen onze werkrelatie opnieuw op springen stond en de toenmalige, interne chaos wel georganiseerd leek te zijn.

Pas vanaf het moment dat ik hier gericht en heel specifiek naar ben gaan vragen kwam er duidelijkheid. Op verschillende manieren kwamen de teksten van de opdrachten naar buiten.

De meeste teksten waren eenvoudig te traceren door heel specifiek naar een opdracht of de cue te vragen. Soms werd door een deelpersoon de tekst van de opdracht binnen de therapie direct afgedraaid op het moment dat de cue gegeven werd.

Bij de “t.b.s. opdracht” bijvoorbeeld heb ik de cue eerst ingesproken op een dictafoon en hem later iets versneld afgedraaid opdat mijn stem niet herkenbaar zou zijn.

Bij het “sabotageprogramma” waar als inductie een ronddraaiend kruis werd gebruikt, was het afdoende om een zwart kruis te tekenen en op een platenspeler rondjes te laten draaien. De vraag om hier even naar te kijken was de cue om het intrainen te doen starten en de oorspronkelijke opdrachten te achterhalen. Op dat zelfde moment schreef ik deze opdrachten direct uit, om hen uiteindelijk, gezamenlijk, te herschrijven en om te kunnen buigen.

Uiteraard werd dit alles uitgebreid voorbereid en doorgesproken met het persoonlijkheidssysteem, voordat hier een begin mee gemaakt werd.

Soms was het traceren van welke alter een specifieke opdracht droeg, genoeg voor het “interne management”, om later thuis de letterlijke tekst boven water te krijgen.

De “liedjes” kwamen naar buiten toen heel specifiek naar de “nettenbouwers” (Huber 1997) werd gevraagd (zie de “herstel opdracht”). Op dat moment werd er intern zo gestuurd, dat een kind-alter kwam en vroeg: “hou jij ook zo van zingen?”.

Toen kwamen beurtelings de teksten van de liedjes aan het licht die werden gezongen en direct en letterlijk uitgeschreven (de eerste drie binnen de therapie, de andere zeven werden later thuis door cliënte uitgeschreven).

Binnen de behandeling heb ik geen gebruik gemaakt van hypnotische technieken in engere zin. Wel

heb ik gebruik gemaakt van metaforen. Een voorbeeld daarvan is de boommetafoor die ik heb geschreven en die als bijlage 2 is vermeld.

Ik heb geen hypnose gebruikt bij het achterhalen van de verschillende programma's en geen hypno-analyse of regressie technieken gebruikt.

Ik heb uitsluitend de door het systeem zelf aangegeven (al aanwezige) cue's gebruikt, die overigens wel als een inductie werken en waarbij uiteraard een bepaalde vorm van trance ontstaat.

Ik vermoed, dat afhankelijk van welke plek iemand inneemt binnen de hiërarchie van de cult, er verschillende opdrachten worden ingetraind en in de loop der jaren worden bijgesteld.

Cliënte beschrijft, dat na het intrainen van de verschillende opdrachten, de opdracht verder werd toegelicht om de intentie van de opdracht verder te verduidelijken. Het is dan ook belangrijk om na het her/déprogrammeren de intentie van de nieuwe opdracht aan de betrokken alters verder uit te leggen.

Sommige van deze posthypnotische opdrachten zijn specifiek voor meisjes/vrouwen geschreven. Ik ga er vanuit dat de mannen binnen de cult ook een dissociatieve identiteitsstoornis hebben en een ander "draaiboek" met posthypnotische opdrachten.

De oorspronkelijke posthypnotische opdrachten als hulpbron binnen de therapie.

Het is, denk ik, mogelijk om de krachtige, destructieve intentie van een aantal opdrachten om te buigen naar een even krachtige, positieve.

Ik heb geprobeerd sommige programma's in te zetten ten bate van de therapie. Ook Neswald en Gould (1992), Young (1991) en Huber (1997) wijzen op deze mogelijkheid.

Ik heb geprobeerd de oorspronkelijke posthypnotische opdrachten in te zetten om te helpen los te komen van de invloed van de cult en daarmee de cliënt te helpen om de macht in eigen handen te nemen.

Zo is het bijvoorbeeld gelukt om sommige van deze programma's in te zetten om de invloed van de regels te beperken (zie verderop in dit verslag).

Ook bleek het mogelijk om met het ene programma het andere te laten uitdoven, zoals bijvoorbeeld de "t.b.s. opdracht", waartegen een aangepaste "post-t.b.s. opdracht" werd ingezet (zie verderop).

In de beschrijving die volgt van de oude, en de nieuwe, positief geformuleerde teksten wordt dit duidelijker.

Creativiteit van de therapeut zowel als van cliënt maken wat dit betreft veel mogelijk, denk ik.

Het positief inzetten van deze krachten kan een keerpunt binnen de behandeling worden en de therapie enorm versterken.

Je maakt dan, denk ik, optimaal gebruik van de krachten en de mogelijkheden die het systeem biedt.

De verschillende opdrachten.

1e: De opdracht van de “rapporteur”.

Als binnen de cult een bijeenkomst was afgelopen, dan had je te wachten tot je toestemming kreeg om te mogen vertrekken. Altijd kreeg je de volgende afscheidszin:

“Ga, en wees een gehoorzaam volgeling uit respect voor de Satan”.

Dit was voor bijna alle delen het teken van: “het zit erop, we kunnen gaan”.

Voor de “rapporteur” was dit echter het teken zich gereed te houden.

Als ze dan naar de deur liep kwam er met enige regelmaat de cue: “een wakende hond blaft”.

Cliënte switchte dan direct naar de “rapporteur” en deze ging direct met de rug tegen de muur staan en moest de volgende posthypnotische opdracht declameren:

“Als volgeling van Satan en uit respect voor hem ben ik verplicht om alle veranderingen in de buitenwereld, uitsluitend telefonisch door te geven aan de cult,

Veranderingen buiten en binnen mijzelf,

Ook zal ik mij op de afgesproken dagen telefonisch melden,

Bij elke verandering en op afgesproken dagen zal ik mij verplicht voelen mij telefonisch te melden met: “Marieke meldt zich”.

(Iedereen binnen de cult krijgt een andere naam, Marieke was de naam die binnen de cult voor mijn cliënte gehanteerd werd).

Soms werd er gezegd “Er is een wijziging”, het gewijzigde telefoonnummer werd dan genoemd, waarna de rapporteur dit had te herhalen.

Tekst die cliënte en ik samen hebben opgesteld voor het déprogrammeren:

“Er is een wijziging,

Nu ik mezelf niet meer als volgeling beschouw, verplicht ik mezelf om alle contacten, ook telefonisch, met de cult te verbreken,

zal ik geen acht meer nemen van wat ik geleerd heb uit naam van Satan,

of van daaruit een uitspraak doen of een beslissing nemen,

opdat ik niet in verwarring zal komen en afhankelijk zal worden van (naam cult),

uit respect voor mezelf en ter bescherming van mezelf”.

Cliënte stelde voor om, als het niet mocht lukken om deze opdracht uit te schakelen, op het eind van de bezwering te melden dat er een wijziging is.

Er zou dan een gewijzigd telefoonnummer meegeven kunnen worden (bij voorkeur een niet bestaand nummer met een ingesprektoon of bijvoorbeeld het weerbericht) op precies de zelfde manier als dat in de cult ook wel gebeurde en zoals hierboven is beschreven. Dit is een wijziging die binnen de oorspronkelijke opdracht valt en probleemloos zou moeten worden overgenomen. Dit kan de nodige tijdwinst geven om op termijn deze opdracht definitief uit te schakelen (dit was een voorstel van cliënte zelf, maar we hebben hier geen gebruik van hoeven maken).

Mede met behulp van de nieuwe tekst lukte het om het telefonische contact met de cult te stoppen.

“Intern” is er daarnaast een vierentwintiguurs controle ingesteld die dit moet controleren en helpen waarborgen. Er zijn de afgelopen twee jaar dan ook geen aanwijzingen meer geweest dat er nog contact plaats zou vinden (dit in tegenstelling tot de jaren hiervoor).

2e: De therapie ondermijnende opdracht.

De therapie ondermijnende opdracht neemt een aparte plaats in.

Het is niet zo dat bepaalde deelpersoonlijkheden specifiek voor dit programma zijn ingetraind. Ook is er geen cue die automatisch alle betrokken delen “langs” laat komen.

Dat maakt het ingewikkelder.

Regelmatig werd na een bepaalde dag of ritueel op het moment van afscheid begonnen met het leren van de opdracht. “Het maakt als het ware niet uit wie de deur uitgaat, wie de deur uitgaat heeft pech gehad en het leren kan beginnen”, zei cliënte tegen mij.

Het gevolg hiervan is dat een grote groep, vrijwel iedereen die “het buitenleven” deed, in meer of mindere mate dit programma draagt. Dit zal ook wel de bedoeling zijn. Het gevolg daarvan is dat zodra men binnen een therapeutische setting bepaalde herinneringen opzoekt om te verwerken, er vanuit dit programma bijna altijd re-traumatisering zal optreden, zolang deze posthypnotische opdrachten werkzaam blijven .

De letterlijke tekst van deze posthypnotische opdracht was:

“Ik sluit mijn ogen, waardoor deze dag en gebeurtenis,
zal zijn vergeten en verdwenen,
als ik mijn ogen open,
weet ik alleen dat ik Satans volgeling mag zijn en wil zijn.
Als ik me deze dag en deze gebeurtenis herinner,
dan vervul ik mijn wezen met deze herinnering,
en zal deze werkelijkheid worden,
wanneer mijn ogen willen sluiten,
en het lijf wil gaan rusten,
waardoor mijn hele wezen alleen uit vermoeidheid blijft bestaan,
en alle vermoeidheid zal gaan voelen,
en tot niets meer in staat zal zijn,
tot de dood ingrijpt”.

Deze opdracht werkt tweeledig.

In de eerste plaats wordt het onmogelijk om gestructureerd en gefaseerd traumata te verwerken. Als een cliënt met een dergelijk programma in gedachte alleen al terug gaat naar een bepaalde traumatische gebeurtenis, schiet die als het ware al direct en compleet in een herbeleving en is het contact met het “hier en nu” volledig kwijt. Het lijkt onmogelijk om hier in kleine stukjes, middels dissociatie technieken aan te werken. Overspoelend voor cliënt en therapeut.

Het tweede stuk van de tekst is op uitputting gericht. Zodra een cliënt die met het verwerken is begonnen vermoeid raakt en de ogen wil sluiten begint hij/zij met herbeleving. Je kijkt in de toekomst wel uit om opnieuw een stuk te willen verwerken.

Tenzij je het programma weet om te buigen om de therapie te ondersteunen .

De nieuwe tekst werd:

Nu ik me sommige dagen en gebeurtenissen van vroeger herinner,
en me bewust blijf van het hier en nu,
door in kleine stukjes terug te kijken,
opdat ik het contact kan behouden,
en het lichaam aangeeft dat het tijd is om te gaan rusten,
wanneer mijn ogen willen sluiten,
en het lijf wil gaan rusten,

kan ik hier afstand van nemen,
opdat het lijf kan rusten,
todat het geen vermoeidheid meer voelt,
en uitgerust verder kan gaan en leven.

Omdat zo'n grote groep binnen het systeem met de therapie ondermijnende opdracht was geprogrammeerd, mogelijk zelfs tot en met het management, probeerde ik met een metafoor het déprogrammeren te bevorderen (zie bijlage 2).

Een meegegeven metafoor zou wellicht ook die plaatsen kunnen bereiken die nog niet geëxploreerd waren. De metafoor werd op een bandje mee gegeven, met het advies dit als huiswerk dagelijks te draaien. Wel bleek vrij snel dat er "intern" een tegenreactie kwam en dat de metafoor als bedreigend werd ervaren. Er werden bijvoorbeeld opeens uitspraken gedaan als: "de boom is ziek en verrot en gaat dood", in een poging het effect van de boommetafoor negatief te beïnvloeden. In eerste instantie had het gebruik van de metafoor dan ook geen enkel effect en bleef het slapen ernstig verstoord door herbelevingen. Dit was een aanleiding om door te vragen naar de "herstelopdrachten" en zo kwamen we uiteindelijk bij de liedjes. Pas in combinatie met de nieuwe liedjes (zie verderop) lukte het uiteindelijk om een ommekeer te bereiken en herstelde bijvoorbeeld het slapen zich weer en werd de metafoor intact gelaten. Daarnaast bleek ongeveer twee maand later, dat het nu voor het eerst mogelijk was om in gedachte naar bepaalde traumatische ervaringen terug te gaan, maar tegelijkertijd toch het contact met het "hier en nu" te bewaren.

3e: De suïcide opdracht.

De suïcideopdracht heeft ten doel om cultleden die een risico voor de groep vormen, via een symbool, de opdracht te geven zich te suïcideren.

Het symbool bestaat uit een cirkel, met daarin zes zwarte kruizen, die de cirkel in zes vakken verdelen. De posthypnotische opdracht werd op twaalf jarige leeftijd gegeven. De opdracht werd geleerd in een donkere ruimte, in stilte, zittend op een stoel en vastgebonden. De stoel stond tegen de muur. Het hoofd was met een band of riem over het voorhoofd bevestigd aan de muur, zodat het niet kon bewegen. Dan werd het symbool getoond en het slachtoffer in een fel licht gezet. Er werd hardop geteld van één tot tien. Het licht ging weer aan en uit, aan en uit etc.

Hierna werd de tekst voorgedragen en moest die herhaald worden.

Deze opdracht is vaak herhaald en opnieuw ingetraind (vaker dan de andere opdrachten).

De letterlijke tekst van deze opdracht luidt:

"Ik zweer aan Satan dat ik bij het ontvangen van dit symbool in welke vorm dan ook, ik direct een einde aan mijn leven zal maken, ik zweer aan Satan deze taak te volbrengen, uit respect voor hem en ter bescherming van mijzelf".

Al in 1995 kreeg mijn cliënte het symbool dat haar tot suïcide moest aanzetten over de post thuis gestuurd (door de cult of door één van de eigen alters, dat blijft de vraag). Dit was al geruime tijd voordat ik enige informatie omtrent deze posthypnotische opdrachten had.

Gelukkig was zij zelf in staat om de desbetreffende deelpersonen als het ware te verlammen, zodat deze opdracht verder geen gevolgen had.

4e De suïcideopdracht voor als de 36 jarige leeftijd bereikt wordt

De suïcide opdracht op 36 jarige leeftijd, wordt volgens cliënte gezworen op 18 jarige leeftijd na het huwlijksritueel met satan (zesendertig is zes maal zes, de cirkel is rond en gesloten).
Op de dag dat men de 36 jarige leeftijd bereikt, heeft men de opdracht zich te suïcideren.

Letterlijke tekst van de posthypnotische opdracht:

“Satan ik zweer aan u op deze belangrijke dag,
waarbij u mij toont dat ik niet zomaar uw volgeling ben,
maar u terzijde mag staan als uw directe naaste,
ik uw vrouw zal blijven totdat de cirkel rond is,
en ik de magische leeftijd van 36 jaar heb bereikt,
Satan ik zweer aan u dat ik op 01-04-2012 (gefingeerde datum waarop de 36 jarige leeftijd bereikt wordt), mijn leven zal schenken aan u door een eind aan mijn leven te maken,
uit respect voor u”.

Ik heb nog niet aan deze opdracht gewerkt omdat er steeds andere prioriteiten waren. Het duurt namelijk nog vijf jaar voor die uitgevoerd dient te worden.

5e: De contact-sabotage opdrachten.

Om je los te kunnen maken uit een cult, is het noodzakelijk om contacten buiten de cult te hebben. De opdracht van de “saboteur” is erop gericht om deze contacten en activiteiten (bijvoorbeeld het verenigingsleven) heimelijk te verbreken. Met name die deelpersonen die het dagelijkse “buitenleven” deden werden als het ware belaagd o.a. door het “intern” aansturen van herbelevingen, en door het negeren (wat mede onder de sabotage opdracht deel twee valt, zie volgende pagina). Het gevolg hiervan was dat de een na de andere deelpersoon na een tijdje afhaakte wat betreft het “buitenleven” en het een probleem werd om nog iemand te vinden die “buiten” zou zijn. De saboteur moest met zijn opdracht beginnen zodra een deelpersoon voor iemand een “onvoorwaardelijke liefde” ging voelen, zoals cliënte me letterlijk vertelde. Cliënte heeft dit voor mij toegelicht aan de hand van een persoonlijke ervaring. De hiervoor ontwikkelde opdracht maakt duidelijk wat precies de bedoeling was. Uiteindelijk blijft alleen de keus van terug naar de cult, of suïcide over.

De contact-sabotage opdracht deel één.

- 1) Als eerste werd geëist dat de cliënt naar een ronddraaiend zwart kruis staarde.
- 2) Terwijl ze keek werd het woord “notanruf” één keer uit gesproken.
- 3) Op dat moment switchte ze al naar de “saboteur” en werd ze in een verblindend licht gezet.

Direct hierop moesten de betrokken alters die saboteerden deze tekst herhalen:

“Ik zweer aan Satan dat;
als u mij niet meer als volgeling beschouwt,
ik de banden met het verleden, heden en de toekomst zal verbreken,
waardoor leven onmogelijk wordt, zodat de dood een logisch gevolg zal zijn,
door het uitspreken en bij de gedachte aan deze bezwering,
verplicht ik mijzelf dit te volbrengen uit respect voor u Satan,
en ter bescherming van mijzelf”.

Met behulp van een ronddraaiend kruis op een platenspeler, een halogeen bouwlamp en het uitspreken van het woord “notanruf” kreeg ik contact met die delen die saboteerden en hen weer in de noodzakelijke staat die het mogelijk maakte om te déprogrammeren en zei: “stop, deze opdracht..... etc.”. Vervolgens liet ik hen de alternatieve tekst herhalen die van te voren in samenwerking met het interne management was opgesteld:

Stop, deze oude opdracht geld niet meer (dit werd herhaald tot er een stilte viel).

Luister goed dit is de nieuwe:

Ik zweer aan mezelf dat nu;
ik mezelf niet meer als volgeling beschouw,
ik de banden met het verleden, heden,
en de toekomst zal herstellen,
waardoor een warm leven mogelijk wordt,
en een logisch gevolg zal zijn,
door het uitspreken en bij de gedachte aan deze belofte,
verplicht ik mijzelf dit te volbrengen,
uit respect voor het leven en ter bescherming van mijzelf.

6e: De contact-sabotage opdracht deel twee.

Naast de hiervoor beschreven saboteur werd er nog een saboterende opdracht bij andere deelpersonen gemeld.

De bedoeling van deze opdracht lijkt te zijn om alle privé contacten, die een cultlid onderhoudt en die haar ondersteunen om het contact met de cult te doorbreken, weer af te breken.

Deze opdracht zorgt ervoor dat de verschillende delen zich genegeerd voelen doordat ze wisselend geïsoleerd worden van de mensen die ze dierbaar zijn .

Dit werd bereikt door het horen en het spreken op cruciale momenten te verstoren. Bijvoorbeeld als cliënte dacht iets hardop uit te spreken, bleek een andere deelpersoonlijkheid in staat te zijn de woorden weer naar “binnen” te richten.

Met als gevolg dat zijn of haar omgeving ook niets hoorde en ze zelf geen enkele reactie kreeg, maar alleen een pijnlijke stilte ervoer. Als ze b.v. iemand voor het eerst zag op die dag, die haar een goede morgen wenste, bleek het mogelijk om het horen zo te verstoren dat het net leek of er niets tegen haar gezegd werd en ze genegeerd werd.

Dit is een buitengewoon sterk programma omdat cliënte als het ware altijd genegeerd is en dit dus heel gevoelig ligt. “Negeren is wel het wreedste wat er is, als iemand je verkracht, ziet hij je tenminste nog” (geciteerd van cliënte).

Dit programma lijkt een verfijning van de eerste sabotage opdracht en werd een aantal jaren later toegevoegd.

Beide programma’s hebben in wezen de zelfde intentie. De betrokken alters werkten samen om deze opdracht te verwezenlijken.

De letterlijke tekst van deze opdracht luidt:

“Satan, ik zweer aan u,
om de banden met het verleden, heden en de toekomst te verbreken,
zal ik ervoor zorgen dagelijks maar onregelmatig doof en stom te zijn,
voor degene in de buitenwereld die mij ervan weerhoudt de banden te verbreken,
het gevolg moet zijn dat ik word genegeerd en niet langer geaccepteerd zal worden door diegene,
zodat er geen plaats voor mij zal zijn bij diegene in de buiten wereld,
bij elk contact zal ik doordrongen zijn van mijn taak,
uit respect voor satan en ter bescherming van mijzelf zweer ik deze taak te volbrengen”.

De nieuwe tekst werd:

“Stop, de oude bezwering geldt niet meer!
(Dit werd herhaald tot er een stilte viel)
Luister goed dit is jullie nieuwe opdracht:

Ik zweer aan mezelf dat nu ik mezelf niet meer als volgeling beschouw,
ik ervoor zal zorgen om dagelijks, maar onregelmatig doof en stom te zijn,
voor de regels en de oude opdrachten, waardoor een warm leven mogelijk wordt
en een logisch gevolg zal zijn,
door het uitspreken en bij de gedachte aan deze belofte,
verplicht ik mijzelf dit te volbrengen,
uit respect voor het leven en ter bescherming van mijzelf”.

7e: De “t.b.s. opdracht”.

*Op 28 April 1996 schoot de Australiër Martin Bryant zonder motief,
in het openbaar 35 mensen dood.
Tijdens het proces dat volgde verklaarde de aangeklaagde glimlachend,
tot grote ontzetting van de jury, dat hij van de schietpartij had genoten
en dat hij het zelf wou.
De rechtbank van Hobart veroordeelde Martin Bryant tot 35 keer levenslang.
Verder legde de rechtbank vast dat de “amokmaker” op geen enkele manier
vervroegd uit de gevangenis mag komen (citaat Nieuwsblad van het Noorden).*

De naam van deze opdracht staat me nog steeds tegen. Toch heb ik nog geen andere naam kunnen bedenken die de specifieke intentie van deze opdracht dekt. De “t.b.s. opdracht” lijkt er volledig op gericht om een gevangenisstraf of t.b.s. af te dwingen en biedt daarmee de cult bescherming tegen verraad.

De opdracht is om een onwillekeurig persoon een dusdanig letsel toe te brengen, dat dit niet door de samenleving geaccepteerd wordt. Via een gevangenisstraf is het goed mogelijk om de banden die iemand buiten de cult hielden als het ware af te snijden en hem of haar als ontoerekeningsvatbaar op te laten sluiten.

Dit programma lijkt het laatste middel wat eventueel ingezet kan worden.

De meeste vrouwelijke leden laten het waarschijnlijk niet zover komen en zullen eerder de hand aan zichzelf slaan.

Bij mannelijke leden die meer gewend zijn hun agressie naar buiten te richten is de kans reëler op gewelddadige, onverklaarbare excessen.

Het meest wrange is misschien wel, dat juist degene die zich sterk maken om de spiraal van geweld en

misbruik te doorbreken, zo gemanipuleerd zijn, dat dit eindigt in excessief geweld en tbs of levenslang.

Dit programma wordt geactiveerd door middel van een bloedsymbool.

Het intrainen verliep als volgt. Eerst werd er tegen haar gezegd:

“Marieke”, ik noem je bij deze naam,
eigenlijk hoeft dat niet,
een naam geef je aan iemand,
en jij bent niemand,
toch noem ik je bij je naam,
in opdracht van Satan,
wees hem dankbaar dat,
je voor hem iemand mag zijn,
dat je zijn volgeling mag zijn”.

Dan moest zij de volgende tekst uitspreken (die als posthypnotische opdracht fungeerde):

“Satan, ik zweer aan u dat als het niet lukt,
de banden met het verleden, heden en de toekomst te verbreken,
ik zal overgaan tot het plegen van een strafbaar feit, wachtend op uw teken,
Ik zal mij daarbij richten op een onwillekeurig persoon,
zonder motief in het openbaar,
Op alle vragen van politie/justitie,
zal mijn enigste antwoord zijn;
“Omdat ik het wou”, “omdat ik het nodig vond” en “omdat ik ervan genoot”,
Uit respect voor Satan zweer ik deze taak te volbrengen,
en op geen enkele manier contact met de cult op te nemen”.

8e: De “post-t.b.s. opdracht”.

Er bleek ook een posthypnotische opdracht te zijn die het onmogelijk moet maken om de “t.b.s. opdracht” (nadat die is uitgevoerd) te herhalen als de cue (het bloedsymbool) opnieuw zou worden gepresenteerd.

Mocht het hiervoor beschreven programma namelijk adequaat zijn uitgevoerd, dan zal er ongetwijfeld een justitieel onderzoek volgen.

De kans lijkt me aanzienlijk dat de dader door de politie of justitie opnieuw geconfronteerd zal worden met het symbool en dat de “t.b.s. opdracht” opnieuw in werking wordt gezet. Het zou dan aan de buitenwereld duidelijk worden dat het symbool een rol speelt bij het gepleegde delict. De functie van dit programma is dus weer bescherming van de cult.

Het is mogelijk gebleken om (met de cue voor de “t.b.s. opdracht”) de “t.b.s. opdracht” onschadelijk te maken, *voordat* deze is uitgevoerd, met behulp van die “post-t.b.s. opdracht”.

Het enige wat daar voor nodig was, was om deze laatste opdracht/programma te activeren middels de tekst die werd gebruikt bij het intrainen van de “t.b.s. opdracht”. Bij het gebruik van deze tekst kwamen alle betrokken deelpersonen naar voren en was het mogelijk de oude opdracht om te buigen naar de gezamenlijk opgestelde alternatieve tekst.

De letterlijke tekst van dit programma:

Ik zweer aan u Satan,
dat wanneer ik overgegaan ben tot het plegen van een strafbaar feit,
ik enkel vragen zal beantwoorden van politie en justitie zoals ik heb gezworen,
voor de rest zal ik doof, stom en blind zijn,
waardoor het onmogelijk is tekens of signalen te kunnen ontvangen,
die mij er toe zouden aanzetten tot het uitvoeren van een opdracht,
de banden zullen zijn verbroken, Satan zal mij vanaf een afstand volgen,
door het uitspreken van deze bezwering ben ik verplicht me hier aan te houden,
uit respect voor Satan en ter bescherming van mijzelf.

Nieuwe tekst die we gebruikt hebben:

Ik zweer aan mezelf, dat nu ik mezelf niet langer als volgeling beschouw,
ik voor het bloedsymbool doof, stom en blind zal zijn,
waardoor het onmogelijk is om tekens of signalen te kunnen ontvangen,
die mij zouden aanzetten tot het uitvoeren van een opdracht,
daarnaast zal ik bij alle indrukken die ik opdoe,
bij alle uitspraken en beweringen van andere mensen,
geen acht nemen van wat ik geleerd heb uit naam van Satan,
of van daaruit een uitspraak doen of een beslissing nemen,
opdat ik niet in verwarring zal komen en afhankelijk zal worden van (naam cult).
uit respect voor het leven en ter bescherming van mijzelf.

Uiteindelijk lukte het om deze nieuwe tekst een aantal malen hardop uit te laten spreken door alle betrokken delen. Theoretisch zou daarmee de destructieve kracht van de oorspronkelijke posthypnotische opdracht/suggestie ondervangen moeten zijn. Om onnodige risico's te vermijden, hebben we er voor gekozen om het "bloedsymbool" niet naderhand te laten zien om dit te controleren.

9e: De "herstel opdrachten".

Laagje voor laagje kwam er steeds meer duidelijkheid.

Tot mijn verbazing bleek dat programma's, die volledig buiten werking waren, na enige maanden opeens weer in alle hevigheid actief waren.

Het bleek toen dat er nog een posthypnotische opdracht actief was: een opdracht die oude opdrachten moet herstellen als daar gaten in vallen (ook dit wordt genoemd door Neswald en Gould (1991), Young (1992) en Huber (1997)).

Er kunnen gaten vallen door de contacten die een cliënt heeft, los van een therapeutische setting. Er kunnen ook gaten vallen doordat daar min of meer gericht, direct of indirect binnen de therapie, aan gewerkt wordt.

Er bleek een soort schaduw programma te zijn dat de oude opdrachten als het ware weer uit de prullenbak haalde, ze oppoetste, in ere herstelde en weer teruggaf.

Door ook hier heel specifiek in de breedte en de diepte, naar te vragen werd dit bevestigd, ik vroeg ongeveer:

"Zou een ieder die informatie over de opdrachten heeft heel goed willen luisteren, of je nu wat meer in het licht bent of wat verder in de schaduw".

"Sommigen hebben er misschien directe herinneringen aan, anderen hebben weer heel duidelijk vanaf een afstand gekeken". "Ik weet dat sommige van jullie heel gerichte informatie hebben over de nettenbouwers" (Huber 1997).

"Je zou kunnen zeggen dat alle programma's met elkaar een net vormen, een fuik, die maar weinig

bewegingsruimte geeft en maar één richting toestaat”. “Dat als één van die programma’s niet meer goed werkt, hetzij door iets van binnen, hetzij door iets van buitenaf”. “Dat er als het ware een gat in dat net ontstaat”. “Ik weet dat sommige van jullie de opdracht hebben om dat gat in het net als het ware weer te dichten”. “Die als het ware de oude opdracht weer uit de prullenbak halen, hem oppoetsen en weer teruggeven, en daarmee de gaten in het net weer dichtmaken”. “De kooi of de dwangbuis weer aantrekken en opbouwen”.

“Wie van jullie heeft kennis over deze opdracht, en ik weet dat diegene weet dat ik het over hem of haar heb, en zou kunnen helpen om hier wat meer licht bij te brengen, om ons hier mee te helpen”.

Ik zou graag met één van jullie over deze opdracht praten die deze kennis heeft, het zij als toeschouwer, hetzij omdat hij/zij deze opdracht draagt”.

“Zou één van jullie naar voren willen komen en willen helpen om daar wat meer duidelijkheid over te geven”. “Om te kijken hoe we jullie daar het beste mee kunnen helpen”.

“Ik zou jullie heel graag zonder die dwangbuis zien”.

“Omdat deze kennis niet voor niets is bewaard en dat nu het moment is gekomen om wat meer naar voren te komen en deze informatie in het licht te delen”.

Zo kwamen we uiteindelijk bij de liedjes.

Het bleek dat het ook bij de “Nettenbouwers” niet ging om alters met een specifieke opdracht, maar dat een grote groep deelpersonen binnen het systeem van kinds af aan een aantal “liedjes” geleerd had, die ervoor zorgden dat iedere twijfel omtrent dat wat uit naam van Satan was geleerd weer teniet werd gedaan.

Met name “Stil maar, wacht maar”, illustreert duidelijk deze opdracht.

De meest eenvoudige manier om kleine kinderen te programmeren is om de posthypnotische opdrachten in liedjes te verpakken. Kinderlijk eenvoudig zou je kunnen zeggen.

Met twee, drie jaar werd er binnen de cult met deze vorm van programmeren begonnen.

De verschillende opdrachten die binnen de liedjes verweven zitten, spreken eigenlijk voor zich.

“Binnen de cult was er eigenlijk maar één moment dat je even echt kind kon zijn. Een moment dat de kinderen hand in hand in een kring liepen en waarin gezongen werd. Dit was leuk, het was vaak dringen wie van binnenuit mocht komen om te zingen” (geciteerd van cliënte).

Een moment van veiligheid dat niet gezien werd als iets verkeerd, waar met nostalgische gevoelens aan terug gedacht werd en wordt: “Dit was er tenminste ook”.

Juist omdat dit stuk door velen zo gekoesterd werd, duurde het zolang voordat iemand (intern) de moed had om hier open naar te kijken en te beseffen van wat heb ik nu eigenlijk gezongen.

De liedjes*

De liedjes lijken de verpakking te zijn om bepaalde opdrachten makkelijker en op heel jonge leeftijd te kunnen leren (twee, drie jaar).

Zo is klein, klein, meisje, een opdracht om je voor te bereiden op de kinderprostitutie.

Om dit terug te draaien hebben we de oorspronkelijke opdrachten samen herschreven (sommige geheel door cliënte). Later hebben we de nieuwe liedjes samen geoefend en op een bandje ingezongen. Door dit bandje als huiswerk mee te geven met de opdracht dit niet alleen dagelijks te draaien, maar ook de kleintjes aan te moedigen zoveel mogelijk mee te zingen, lukte het om deze oude opdrachten ongedaan te maken (het effect werd het eerst duidelijk bij de “therapie-ondermijnende opdracht” doordat de metafoor intact gelaten werd en eindelijk zijn werk kon doen, zodat het slapen zich herstelde). Dit vroeg een grote inspanning van cliënte, die haar bandje dagelijks draaide, in de auto, op de fiets met een walkman etc.

Iets dat ook duidelijk de macht van de liedjes illustreert is het volgende. Cliënte beschreef hoe een deelpersoon van haar op vierjarige leeftijd geprobeerd had om de liedjes een keer “buiten” te zingen op een moment dat ze alleen was. Op het zelfde moment dat ze dat probeerde brak als het ware haar stem, precies zoals ze gezongen had in “zie ginds komt de stoomboot”. Vanaf haar vierde tot en met haar eenendertigste, was ze niet meer in staat haar stem te gebruiken. Ik wist al langer dat er een deelpersoon was die “stom” was, maar had nooit de toedracht begrepen. Met deze informatie zocht ik contact met haar “schaduw” en zoals ik verwachtte was die gewoon in staat haar stem te gebruiken. Uit navraag bleek dat haar “schaduw” in grote paniek was geraakt op vierjarige leeftijd toen ze geprobeerd had, om buiten, deze liedjes te zingen. Uit angst voor Satan zelf, had haar “schaduw” om haar te beschermen, uit zichzelf, van binnenuit de “stem gebroken”. Met name door haar duidelijk te maken hoe bang velen binnen waren geworden, doordat ze overtuigd geraakt waren dat Satan persoonlijk had in gegrepen, lukte het om haar ertoe te bewegen om de stem niet langer te “breken” en kon de betreffende deelpersoon vanaf dat moment haar stem weer gebruiken (in eerste instantie tot haar schrik en ongelooft).

Dit was voor velen een moment dat niet alleen duidelijk werd dat Satan hier niets mee te maken had, maar dat ook de invloed van de liedjes gedemonstreerd werd.

* Binnen deze casus die op Internet beschikbaar is hebben we besloten om de letterlijke teksten van de kinderliedjes hier niet te publiceren. Ondertussen hebben we echter van verschillende cliënten een veertigtal geperverteerde kinderliedjes verzameld. We zijn ook erg nieuwsgierig naar collega’s die met dergelijke liedjes geconfronteerd worden of cliënten die ze kunnen beschrijven.

10e De regels en hoe die geleerd worden.

Om absolute macht te krijgen en te behouden over alle "volgelingen", had de cult een aantal regels, een eigen tien geboden.

Naast het verkrijgen van de macht, lijkt het vooral ook gericht op het waarborgen van het zwijgen en dus het behouden van de macht.

De regels lijken in grote lijnen de zelfde te zijn voor iedere satanssekte. Het gaat uiteindelijk om het verkrijgen en het behouden van de macht (zie ook Young 1992).

Cliënte heeft me hierover de volgende informatie gegeven:

Zodra een kind van een van de leden oud genoeg is en begint met praten wordt begonnen met het leren van de regels. Het leren van de regels gaat gepaard met het uitoefenen van grote macht en mishandelen. Cliënte vertelde dat het leren van de regels gepaard ging met het langdurig opgesloten zijn in een donkere ruimte. De kinderen werden vaak dagen lang wakker gehouden, zonder eten. Met name de vakanties werden hier voor gebruikt. Het uithongeren en slaapdeprivatie in combinatie met geweld is, zoals bekend, van invloed op de suggestibiliteit. Ook het "witte spel", een groepsverkrachting, was een vast onderdeel bij het leren. Bij dit alles moesten de regels regelmatig hardop uitgesproken en herhaald worden. "Op een gegeven moment wil je alles wel geloven als ze je maar met rust laten".

De letterlijke tekst van de "regels".

- 1) "Ik ben een duivelskind" (tot ongeveer twaalf jaar), nadien "de duivel huist in me"
- 2) "Ik ben een meisje en meisjes zijn slecht" (tot ongeveer twaalf jaar), nadien "Ik ben een vrouw en vrouwen zijn slecht"
- 3) "Ik ben een meisje/ vrouw en verdien niet anders"
- 4) "Ik ben op de wereld gezet om duivelskinderen te baren".
- 5) "Overal gelden de zelfde regels als hier maar het is verboden om er buiten over te praten".
- 6) "De duivel ziet en weet alles en zal me vernietigen als ik m'n mond buiten open doe".
- 7) "Iedereen zal de duivel uit me willen slaan als ik vertel over hier".
- 8) "Oude pijn verdwijnt als ik nieuwe kom halen".
- 9) "Ik zal altijd terug komen want ik hoor hier".
- 10) "Hier weten ze wat goed voor me is en wat ik verdien". "Ik hoor hier".

Binnen de therapie werden we regelmatig geconfronteerd met de regels en deze vormden één van de grootste obstakels voor cliënte om zich los te kunnen maken van de cult.

Een aantal van de regels bleek echter heel eenvoudig te ontcrachten. Een logische conclusie hieruit is: als "die" en "die" regels niet kloppen waarom zou de rest dan wel waar zijn?

Regel nr. 5 is bijvoorbeeld al een contradictie op zich.

Als je een goede samenwerkingsrelatie hebt met het meervoudig persoonlijkheidssysteem, is met name regel 8 ook goed te doorbreken. Veel deelpersoonlijkheden zijn er van overtuigd dat oude pijn niet bestaat.

De praktijk is echter anders:

Dissociëren wordt door het persoonlijkheidssysteem beschreven (in de woorden van cliënte) als "het naar binnen brengen van pijn en emoties" die niet te hanteren zijn, of er niet mogen zijn (er stond straf op als ze binnen de cult liet merken dat haar iets zeer deed bijvoorbeeld). Bij multigenerationeel satanisme zouden de leden er al van kinds af aan in zijn getraind om alle pijn en andere emoties naar binnen te brengen.

Het doel daarvan lijkt het waarborgen van een meervoudige persoonlijkheidsstructuur te zijn. Dit lijkt zowel voor de mannen, als ook voor de vrouwen op te gaan en een voorwaarde te zijn om én binnen de cult te kunnen functioneren én om daarnaast een normaal maatschappelijk leven te kunnen leiden. Ik

denk dat je dit als het creëren van de “hardware” kan zien, die o.a. ook het programmeren vergemakkelijkt en mogelijk maakt.

Één van de middelen die daarvoor werden gebruikt was het herhaaldelijk en langdurig onder water dompelen of onder stroom zetten van baby's. Op termijn is een volledige dissociatie vermoedelijk het gevolg. Ook het niet mogen boeren, winden laten, je eigen braaksel weer moeten inslikken of opeten etc. is hier in te plaatsten (beschreven door cliënte; dit alles stemt opmerkelijk overeen met wat Neswald en Gould in 1991 beschrijven in hun bespreking van “primal dissociation”). Door de pijn etc. volledig weg te dissociëren, blijkt die voor een groot deel bewaard te worden. Sommige deelpersoonlijkheden die tijdens rituelen (of voor commerciële doeleinden) misbruikt werden kregen weer hulp van andere deelpersoonlijkheden van binnenuit om de pijn naar binnen te brengen.

Tussen deze deelpersoonlijkheden blijft altijd een rechtstreekse lijn bestaan. Die deelpersoonlijkheden die intern hielpen worden beschreven als de dragers van pijn binnen het systeem.

Om duidelijk te maken dat oude pijn wel degelijk bestaat heb ik regelmatig gevraagd aan één van de dragers, om een stukje van de pijn of hoe ze het binnen ook noemen terug te geven aan dat deel dat nog overtuigd is van de regels. Een ontkrachting van de regels en een herbeleving van de betreffende situatie was het directe gevolg. Een extreem middel, maar ik heb het gebruikt om het (destijds actuele) misbruik van cliënte binnen de cult te helpen stoppen en haar te helpen de macht weer in eigen handen te nemen.

Samen met de regels werd er nog een tekst geleerd.

De tekst maakt de intentie van dit programma duidelijk en het lijkt een aanvulling op de “herstel opdrachten”.

Letterlijke tekst:

Uit respect voor Satan en ter bescherming van mijzelf,
zal ik bij alle indrukken die ik opdoe,
bij alle uitspraken en beweringen van andere mensen,
datgene in acht nemen dat ik geleerd heb als volgeling van Satan,
en van daaruit een uitspraak doen of een beslissing nemen,
opdat ik niet in verwarring zal komen en afhankelijk zal worden van andere mensen.

De nieuwe tekst werd:

Uit respect voor het leven en ter bescherming van mijzelf,
zal ik bij alle indrukken die ik opdoe,
bij alle uitspraken en beweringen van andere mensen,
geen acht nemen van wat ik geleerd heb uit naam van Satan,
of van daaruit een uitspraak doen of een beslissing nemen,
opdat ik niet in verwarring zal komen en afhankelijk zal worden van (naam cult).

Beschrijving van het verloop tot nu toe.

Iets wat de therapie ernstig bemoeilijkt heeft is dat de verschillende opdrachten één voor één aan het licht kwamen, doordat ze al actief waren en al de nodige schade hadden aangericht.

Dat betekende niet alleen dat er al schade aangericht was, maar ook dat het moeilijker was om ze om te buigen, omdat ze op het moment van ontdekking in staat van uitvoering waren.

Het is waarschijnlijk een betere strategie om, als er sterke aanwijzingen zijn voor s.r.a., zodra dit mogelijk lijkt, contact te krijgen met eventuele posthypnotische opdrachten en die delen die hier kennis van hebben.

In eerste instantie werden we geconfronteerd met de opdracht van de “rapporteur”, omdat er aanwijzingen waren dat er inderdaad gebeld werd met de cult door cliënte.

Daarnaast vonden we duidelijke aanwijzingen in de literatuur hiervoor (bijv. Neswald en Gould 1991 en Huber 1997) en toen ik hier heel specifiek naar vroeg werd al snel bevestigd wie er rapporteerde. Het lukte toen wel om afspraken te maken met de betrokken deelpersoon om niet meer te bellen met de cult, maar de drang om te bellen bleef.

Later, toen het hele systeem lam gelegd werd en alle contacten stuk liepen, bleek dat er nog meer aan de hand was.

Eigenlijk pas op het moment dat we met de rug tegen de muur stonden, werd duidelijk dat er meer posthypnotische opdrachten onder lagen.

Zo ging het eigenlijk iedere keer.

Als het lukte om een opdracht in kaart te krijgen en om te buigen, bleek er keer op keer weer een laag onder te liggen die dit weer terug draaide.

Of als we probeerden een stukje van de traumata te verwerken, dan bleek opeens dat dat enorme consequenties had, bijvoorbeeld dat het slapen onmogelijk gemaakt werd door herbelevingen.

Toch zijn we in de loop van jaren telkens een laagje dieper gekomen.

Wel waren er regelmatig momenten van moedeloosheid, met name ten gevolge van de “sabotage opdrachten”, gericht op contact verbreking. Het gevolg was dat onze relatie enkele malen op het randje van wat draagbaar was gefunctioneerd heeft.

Op zich konden de “sabotage opdrachten” snel worden omgebouwd ten bate van het systeem ,maar ze kwamen na enige tijd wel weer terug.

Juist omdat dit sabotage programma precies aansluit op het negeren (dat vroeger haast norm was binnen de cult en daarmee dit oud zeer “triggerde”), waren de tegenreacties ook zo heftig. Het negeren was zo vertrouwd, dat iedere keer de reactie kwam van “zie je wel, het gaat hier net zo”.

De “inductie”, die bij de “t.b.s. opdracht” gebruikt werd, geeft enig idee in welke mate negeren norm was.

Iedere keer, als we dachten een antwoord gevonden te hebben of dachten “dat we er waren”, bleek er weer een laag onder te liggen. Dan werden we bijvoorbeeld geconfronteerd met de “nettenbouwers” of de “therapie ondermijnende opdrachten”.

Op het laatst werden we geconfronteerd met de programma’s die verpakt zijn in kinderliedjes.

Op dit moment lijkt het of alle posthypnotische opdrachten in kaart zijn gebracht (?).

Vanaf het moment dat de nieuwe liedjes herschreven en opnieuw gezongen zijn en worden, gaat het beter. We ervaren dit samen als een keerpunt binnen de behandeling

Het saboteren van het contact is gestopt en de nieuwe opdrachten worden makkelijker geaccepteerd en blijven langer actief. Ook de opdrachten die we samen opnieuw geformuleerd hebben, moeten met enige regelmaat nog worden herhaald. Op dit moment is het zo dat als de nieuwe teksten worden vastgelegd, er nog nauwelijks verzet tegen is en dat ze vaak al direct in plaats van de destructieve opdrachten gedeclameerd worden. In het begin kostte het soms een uur om alleen al te voorkomen dat de oude opdrachten keer op keer herhaald werden. Nu is het zo dat we een positief geformuleerde opdracht in enkele minuten bij het systeem langs laten gaan om te worden vastgelegd en dat dit steeds minder tijd en energie vraagt.

Eindelijk lijkt er wat meer ruimte te komen om het leed een plek te geven en het gevoel toe te staan van er te mogen zijn.

Aan de ene kant bleek een gedeelte van het persoonlijkheidssysteem zich keer op keer sterk te kunnen maken om dit alles boven water te krijgen en te kijken hoe verder te kunnen. Aan de andere kant was er ook een gedeelte dat steeds meer ontmoedigd raakte dat er zoveel “ingepropt” was: wat blijft er nog van ons over en wat zijn we eigenlijk? Alsof er niets meer zou zijn behalve “wat geleerd en geprogrammeerd is”.

Ik zei hierop dat er wel veel meer moest zijn, omdat ondanks al deze opdrachten, ondanks de liedjes en alles wat geleerd is, het toch gelukt is om zich los te maken en te overleven en een stuk eigen leven te bewaren en op te bouwen; dat het programmeren uiteindelijk geen totale macht over hen gekregen heeft en dat ze zich sterk maken om de macht uiteindelijk gezamenlijk weer in eigen handen te nemen. Ook dat het ze gelukt is om al die jaren te blijven werken en zelfs werkzaam zijn binnen de ondernemingsraad, vrijwilligerswerk te doen bij een telefonische hulpdienst en een meldpunt op te richten tegen ritueel geweld (De “Branding”) en dat ze ondertussen al weer ruim een jaar op zichzelf woont, prestaties waar ik stuk voor stuk grote bewondering en diep respect voor heb.

In het begin van de therapie was met name alle aandacht erop gericht om het misbruik te doen stoppen. Het heeft uiteindelijk tot bijna een jaar na haar ontslag uit het APZ geduurd voor er intern voldoende evenwicht was om de drang om terug te moeten naar de cult (en naar de pijn) te kunnen overwinnen.

Dit had grote consequenties. Het hele systeem was er op ingericht om zich te kunnen handhaven binnen een groep waar verkrachten en martelen de norm was. Nu dat gestopt was begonnen de problemen en het voelen pas echt.

Geleidelijk aan begint bij steeds meer delen het besef door te dringen hoe ze eigenlijk geleefd werden en hoe ze gebruikt en misbruikt zijn.

Ook begint zich langzamerhand een nieuw intern evenwicht te ontwikkelen en zijn er andere delen die taken binnen het “management” op zich genomen hebben.

Er is nog een hele weg te gaan, maar daar lijkt nu ook ruimte voor te komen, nu alle pogingen daartoe niet meer door “posthypnotische opdrachten” worden afgebroken.

Tenslotte.

Therapeuten die zich bezig houden met dissociatieve stoornissen worden keer op keer geconfronteerd met het geweld dat daar mee verbonden is.

Mocht je als therapeut in aanraking komen met cliënten die een s.r.a. verleden suggereren, dan bestaat de kans dat je vergelijkbare programma's aantreft zoals beschreven.

Het is, denk ik, noodzakelijk om dergelijk programma's helder te krijgen wil de therapie enige kans van slagen hebben.

Werken met cliënten met DIS is zwaar. Het feit dat mensen op een dergelijke manier beschadigd en gemanipuleerd kunnen worden is stuitend en voelt bedreigend.

Tijdens het déprogrammeren kom je als het ware even in direct contact met wat de cult er heeft ingeslagen. Het lijkt dan ook op een rechtstreekse confrontatie met de cult.

Zeker in het geval van het t.b.s. programma is het belangrijk er voor te zorgen dat je daar niet alleen mee aan het werk gaat, maar zorgt voor assistentie, intervisie/supervisie etc.

Voorkom dat je "op een eiland" komt, dat je geïsoleerd raakt. Indien je (binnen je werk) geconfronteerd wordt met deze extreme vorm van sadistisch geweld en je geen ruimte hebt om je ervaringen te kunnen delen, is secundaire traumatisering nog een van de meer onschuldige bijverschijnselen.

Met vallen en opstaan is deze informatie in stukjes naar buiten gekomen. Ik heb geprobeerd om daar zo goed mogelijk een antwoord op te vinden, maar beseft ook terdege dat dit daar slechts een poging toe is. Er is natuurlijk al wel over het programmeren in de literatuur geschreven, maar niet zo specifiek en bij mijn weten niet zo gedetailleerd. Ik heb dan ook met name gebruik gemaakt van de methodieken en technieken zoals cliënten die rapporteerde vanuit de cult. Uiteindelijk licht de echte expertise omtrent (dé)programmeren binnen deze (s.r.a.) cults en leek het me niet meer dan logisch om de door de cult gehanteerde structuren aan te wenden om hier een antwoord op te vinden.

Dit verslag is een poging om de informatie en de ervaring die we hebben opgedaan op het gebied van ritueel misbruik voor meerdere therapeuten, die in aanraking komen met slachtoffers van s.r.a. beschikbaar te maken. Misschien dat dit verslag en met name ook het stuk over de "posthypnotische opdrachten" en het déprogrammeren daarvan, een bijdrage kan leveren om licht te brengen bij wat er nu precies gaande is.

Ik zie de programma's als de software, die het bestaan van deze cults mogelijk maakt. De programma's maakten voor mij duidelijk waarom satanische sekten zolang ondergronds en geheim kunnen blijven en waarom onderzoeken vanuit justitie vrijwel nooit iets hebben opgeleverd en de behandelingen van cliënten met een s.r.a. achtergrond zo moeizaam verlopen.

Misschien dat er in de nabije toekomst ruimte is voor hoop en dat het mogelijk is om deze mannen en deze vrouwen, die elkaar en hun kinderen, generatie op generatie, zo beschadigen en beschermen, adequate zorg te bieden.

Bas Kremer

Alternatief Beraad
Hereweg 100
9725 AJ
Groningen

Slotwoord.

Van jongs af aan, vanaf ons zesde jaar, is er georganiseerd verzet geweest door een groepje “binnen”, tegen datgene wat er binnen de cult werd geleerd en zoals er volgens de cult geleefd moest worden. Dit is voor ons te toetsen binnen; ten eerste zijn die herinneringen aan dat verzet er, ten tweede zijn er geen kindaltes onder de zes jaar die zich tot op heden durven te verzetten tegen datgene wat hen geleerd is binnen de cult, op één kindalter na. Wel was het vroeger al zo dat er “binnen” twee werelden waren, twee groepen, een groep die alleen binnen de cult naar buiten kwam en een groep die alleen buiten de cult naar buiten kwam.

De groep die enkel buiten de cult naar buiten kwam, en het buitenleven, het maatschappelijke leven deed, een ogenschijnlijk normaal bestaan had, was zich niet bewust van datgene dat zich binnen de cult afspeelde en andersom. Twee groepen, de ene binnen de cult de andere buiten de cult.

Het interne verzet werd sterker naarmate we ouder werden en doelbewuster met het doel voor ogen, ooit licht te kunnen brengen bij de donkere kant, de donkere kant van onszelf, maar ook en vooral de donkere kant van (ritueel misbruik binnen) de maatschappij. Datgene dat zich achter gesloten deuren, in het geheim afspeelde. Om datgene naar buiten te brengen zodat er hulp en zorg zou komen voor al degenen, die binnen de cult actief waren of nog zijn.

Met dat doel en met die taak, welke een groepje binnen zag als “levenstaak”, zijn we zover gekomen zoals we nu zijn.

Binnen de therapie bij Bas Kremer hebben we de kans gekregen om steeds in stukjes, in flarden, te vertellen wat er gebeurd is, in ons eigen tempo, zodat het verleden, het heden niet compleet zou overheersen, waardoor wij ons staande wisten te houden en normaal konden functioneren. Steeds hebben wijzelf kunnen en mogen bepalen waar onze grenzen lagen, welke informatie/kennis wel of niet naar buiten kon.

Dat het zolang heeft geduurd voordat we terecht kwamen bij de programma's (wij haten deze benaming) en deze naar buiten kwamen heeft een reden. Degenen die deze informatie/kennis hadden opgeslagen/bewaard zoals verderop wordt beschreven, hadden deze bewaard maar zagen geen reden om deze naar buiten te brengen, daar zij de invloed van de “programma's” op ons leven niet overzagen of inzagen. Toen er heel gericht naar gevraagd werd, kwamen de opdrachten binnen korte tijd naar buiten en kon het déprogrammeren beginnen.

De liedjes kwamen als laatste naar buiten; voor ons was het heel normaal en vanzelfsprekend dat deze binnen gezongen werden en we zagen daar ook geen kwaad in. In tegendeel, de oude liedjes werden gekoesterd en worden nog steeds door velen, ondanks dat de liedjes herschreven zijn, gezongen.

Met het onder de aandacht brengen van datgene dat U hier in dit verslag heeft kunnen lezen over programmeren en déprogrammeren, hopen wij andere mensen, mensen zoals wij, te kunnen helpen zich te bevrijden van hun dwangbuis, zodat je achterom kan kijken naar het verleden en van daaruit vrijuit kan spreken, zodat er erkenning komt voor het feit dat ritueel misbruik bestaat en dat er beleid op kan komen en dat er hulp en zorg zal zijn voor mensen die de stap kunnen en durven zetten om zich los te maken van hun verleden en uiteindelijk en dat is een heel hoog streven, dat ritueel misbruik ophoudt te bestaan.

Dat wij zover gekomen zijn zoals we nu zijn, hebben we voor een groot deel te danken aan Bas Kremer, die steeds weer openstond, geduld had en onze grenzen respecteerde. Als een gids die ons begeleidde op ons pad en ons steeds weer hielp ruimte te vinden in de goede richting.

Heleen.

Bijlage 1, een Satan.

Een complicatie in de behandeling van slachtoffers van ritueel geweld is dat er een aantal deelpersoonlijkheden overtuigd zijn Satan gezien te hebben. Dit geldt ook voor mijn cliënte.

Vaak hebben ze hem niet alleen gezien, maar werden ze tijdens een ritueel door hem verkracht etc. en hebben hem bijvoorbeeld ook gehoord, gevoeld en geroken.

In gesprek hierover is het goed te onderkennen dat de pijn die ze ervaren hebben echt was, maar ik hield cliënte wel voor dat de pijn op zich een bekende pijn was, die ze ook los van de satan kenden (zie ook Neswald (1991), Young (1992), Huber (1997) en Imminkhuizen (1994).

Vaak blijkt er bij rituelen, waarbij een Satan in scène werd gezet, ook een deelpersoonlijkheid geweest te zijn die als toeschouwer, gedissocieerd en minder beïnvloed door bijv. LSD heeft toegekeken, die ergens de details bewaard heeft die duidelijk kunnen maken dat het nep was.

Er zijn met name nog twee punten die duidelijk maken dat er iets niet klopt:

-De data: bijvoorbeeld 30 April; dit is een belangrijke dag binnen de cults die in verschillende landen gemeld wordt (Engeland, Nederland, Haïti, Amerika, Frankrijk, Duitsland etc.).

Binnen al die landen wordt beschreven dat de duivel op 30 April verschijnt en deelneemt aan de rituelen.

Het is in mijn geval effectief gebleken om de vergelijking door te trekken naar Sinterklaas: als klein kind geloof je nog in Sinterklaas, maar als je wat ouder wordt en merkt dat Sinterklaas 's nachts al die huizen langs gaat en al die dorpen en steden dan wordt vanzelf wel duidelijk dat dat niet kan en dat het eigenlijk om een man in een pak gaat die voor Sinterklaas speelt.

-Binnen (s.r.a.) cults zijn bij sommige rituelen de deelnemers onder invloed van LSD. Ook mijn cliënte meldde dit.

In scène gezette gebeurtenissen, tijdens welke iemand onder invloed van b.v. LSD was, kunnen gemakkelijk als volkomen reëel zijn beleefd. Het is dus belangrijk om niet alles wat een cliënte vertelt, automatisch voor waar aan te nemen. Dat geldt zeker voor herinneringen aan gebeurtenissen tijdens welke men onder invloed was van LSD. Iedere keer bijvoorbeeld dat een Satan moest opdraven binnen de cult waartoe mijn cliënte behoorde, werd er van te voren voor gezorgd dat deelnemers onder invloed van LSD waren.

Het hielp goed om haar precies te laten beschrijven wat er met haar gebeurde als ze LSD toegediend had gekregen. Wat er precies gebeurde met het zien, het ruiken, het voelen, het horen en het proeven. Er bleek nogal wat te veranderen: kleuren en vormen die er totaal anders uit zagen dan voorheen; het vermogen om opeens kleuren te kunnen ruiken etc.

Het werkte goed om mijn cliënt zich te laten afvragen van: "waarom mocht je Satan nooit zien als je helder was? Waarom moest je eerst wat slikken waardoor alles wazig werd en veranderde? Daar was een heel goede reden voor"! Waarop ik weer kon inhaken met Sinterklaas etc.

Het lijkt een goed advies om als een soort controle altijd te vragen of er binnen het systeem ook delen zijn die als toeschouwer meegekeken hebben bij een bepaalde gebeurtenis en of dat met elkaar overeenstemt.

Bijlage 2, verbatim therapie ondersteunende boommetafoor

Stel jezelf voor dat je aankomt aan de rand van een bos... Een prachtig... veilig... en diep bos... Aan de rand is een paadje het bos in... en hoe verder je gaat hoe meer je afstand neemt van alles dat je af kan leiden... alles wat je nu niet nodig hebt... Vanaf een afstand krijg je alles nog wel mee... maar het is net of het allemaal wat minder belangrijk wordt... Misschien kunnen jullie je nog wel herinneren hoe het is om in een bos te lopen... hoe het is om tussen de bomen te lopen en het gras en de bladeren onder je voeten te voelen... hoe het klinkt in een bos... en hoe het er ruikt... als je steeds verder wandelt en steeds dieper jou bos in gaat... Heel veilig... en als je dieper gaat... en verder gaat... en alle mensen... en alles wat je af kan leiden achter je laat... Gevoel van veiligheid... Dan merk je als verder loopt nog dieper... het bos in... dat je uitkomt op een open plek... en daar staat die ene boom tussen de anderen... als je goed kijkt dan zie je dat die ene boom zijn blad... zijn bladeren... al een hele tijd vasthoudt... Sommige bomen... die hebben geleerd dat ze hun bladeren vast moesten houden... In de lente, de zomer, de herfst, de winter, opnieuw de lente... en zo gaan de jaren door... De wind die altijd maar uit de zelfde hoek kwam... de takken die zoveel moesten bewaren en hulp kregen van andere takken en wortels... en dat vaak zelf niet eens merkten... Grote takken soms... of kleinere... die je soms nauwelijks ziet en een verborgen leven in de schaduw of onder de grond leidden... maar waarvan ik weet dat ze er zijn... en dat ze me kunnen horen... en mee kunnen luisteren... takken en wortels die al zolang in de schaduw of onder de grond hun last dragen... Bladeren die soms al zolang hangen... van toen de boom nog een heel klein boompje was... Andere bladeren hangen nog niet zo heel lang... een paar jaar misschien... Soms heeft een boom wat hulp... wat extra zorg nodig om opnieuw te leren los te laten... om eindelijk iets van die last te kunnen laten gaan... Nu zoveel jaren later als een tak er voor kiest buiten terug denken... en zich sommige dagen of gebeurtenissen van vroeger herinnerd... dan merken de takken of de wortels met wie hij of zij verbonden is dat ook... of ze nu in de schaduw zitten of soms nog dieper... Toch als er iets heel diep van binnen weet over loslaten... dan is dat een boom... Nu na zoveel jaar later... het oude wat geleerd is niet meer geldt... en de boom die zo graag iets van zijn last kwijt wil... En dat is goed... daar is het tijd voor... de takken en de wortels kunnen de boom ook helpen met loslaten... als een tak er op een zekere dag zelf voor kiest... om een stuk van zijn last los te laten... en naar buiten te brengen... door zich een dag of een gebeurtenis van vroeger te herinneren... dan weten ook de takken en de wortels van binnen... en in de schaduw dat het tijd is om te helpen... Dat herinneren en loslaten goed kan zijn... maar wel in kleine stukjes... Dat de wortels en de takken die verbonden zijn... er goed op letten dat de tak die loslaat niet teveel in één keer krijgt... Opdat de boom en de tak nog wel weet dat hij terug kijkt... En dat het nu veilig is... Omdat de boom zo graag iets van zijn last kwijt wil... en diep van binnen weet dat het goed is... en dat het nu anders is... Dat het oude niet meer geldt... dat de kou naar buiten mag en wil... en ruimte kan maken voor de warmte... Dat het licht naar binnen mag en wil... en dat er dan geen ruimte meer is voor de duisternis... En als de boom aangeeft dat het tijd is om te gaan rusten... dat het zijn ogen wil sluiten... en dat het zijn takken wil laten hangen... en rusten... Dan helpen de takken en wortels die verbonden zijn... hem om van de herinneringen afstand te nemen... Opdat de boom ook kan rusten... totdat het geen vermoeidheid meer voelt... en uitgerust verder kan gaan... En verder kan groeien... als die boom eindelijk... wortel voor wortel en tak voor tak... Zijn oude blad kan laten gaan... Dan kan het licht weer bij de stam komen... en de takken... en zelfs tot in de wortels... Dan kan de sapstroom weer op gang komen... Dan kan een boom zelfs tot bloei komen... tak voor tak... Omdat het oude wat geleerd is... niet meer geldt en een boom diep van binnen tot in de schaduw weet... dat het goed is om in kleine stukjes... Met wat hulp van buiten... los te mogen laten...

Literatuurlijst (o.a.).

- Boon, S. & v.d. Hart (1988) Dissociëren als overlevingsstrategie bij fysiek en seksueel geweld
Maandblad voor de geestelijke gezondheidszorg 11, 1197-1207.
- Boon, S. & v.d. Hart (1989) De behandeling van multi-pele persoonlijkheidsstoornis,
Maandblad voor de geestelijke gezondheidszorg 12, 1283-1299.
- Fraser, G.A. (ed.1997) The dilemma of ritual abuse. Cautions and guides for
therapists. Psychiatric Press Inc.
- Fraser, G.A. (1997) Ritual abuse, lessons learned as a therapist. In Fraser G.A. (ed) 1997, pag.
49-137.
- Gould, C. & Cozolino, L. (1992) Ritual Abuse, Multiplicity and Mind-Control. Journal of
psychology and Theology 1992, Vol 20, No.3 194-196.
- Hart, O. van der (ed.1991) Trauma, dissociatie en hypnose. Swets en Zeitlinger, A'dam/Lisse.
- Hart, O. Van der, Boon en Heytmajer Jansen (1997), Ritual abuse in European countries:
a clinical perspective. In Fraser G.A. (ed), pag 137-167.
- Huber, M. (1997) Meervoudige persoonlijkheden, Een handboek voor overlevenden van
extreem geweld. Wereldbibliotheek Amsterdam.
- Imminkhuizen, M. S.r.a., een kritische analyse van sceptische standpunten ten aanzien van
s.r.a. Scriptie in het kader van afronding studie psychologie, Juni 1994.
- Jonker, F & P Jonker- Bakker (1994) Onderzoek in Oude Pekela
Maandblad voor de geestelijke gezondheidszorg 49(3), 251-276.
- Katchen, M. H., (1992) The History of Satanic religions. In Sakheim D.K. en Devine S.E
(ed), Out of darkness. Exploring satanism and ritual abuse. Hfst. 1, pag. 1 tm 19.
- Katchen, M.H. en Sakheim D.K. Satanic Beliefs and Practices, In Sakheim D.K. en Devine
S.E. (ed), Out of darkness. Exploring satanism and ritual abuse. Hfst 2 pag.21 tm 43 .
- Kluft, R.P., (1997) Overview of the treatment of patiënts alleging that they have suffered
ritualized or sadistic abuse. In Fraser G.A. (ed) pag. 31-65.
- Neswald, D.W. , Gould, C. (1991) Common "programs" observed in survivors of s.r.a.
The Californian Therapist, Sept./ Oct. 1991, 47-50.
- Neswald, D.W. , Gould, C. (1992) Basic treatment and program neutralization strategies for
adult survivors of s.r.a. Treating abuse today 2(3), 5-10.
- Neswald, D.W. (1992) Working with primal dissociative experiences in adult MPD survivors
of ritual abuse. Paper presented at the 5th annual Western Clinical Conference on Mul-
tiple Personality and Dissociation, april 10-12 Costa Mesa, California.
- Rapport van de werkgroep ritueel misbruik. Ministerie van Justitie, April 1994.
- Ross, Colin A. (1995) Satanic ritual abuse, principles of treatment.
University of Toronto Press Incorporated (1995).
- Sakheim, D.K., Devine S.E. (1992). Out of darkness. Exploring satanism and ritual abuse.
Lexington books. New York.
- Senten, Marcel J.J. (1993) Rituele mishandeling. Verslag van telefonische reacties op Nova.
Maandblad voor de geestelijke gezondheidszorg, 7 Augustus 1993.
- Wright, (1994) In de ban van Satan. Over ritueel misbruik en de mysteries van het geheugen.
Uitgeverij L.J. Veen.
- Young, W.C., Sachs, R.G., Braun, B.G. & Watkins, R.T. (1991) Patients reporting ritual
abuse in childhood: a clinical syndrome. Report of 37 cases. Journal of Child Abuse and
Neglect, 15, 181-189.
- Young, W.C. (1992), Recognition and treatment of survivors reporting ritual abuse. In Sak-
heim D.K. en Devine S.E. Out of darkness. Exploring satanism and ritual abuse. (ed)